Партнер

Паротяг хрипко засвистів і зупинився на станції Земмерінґ.[13] Чорні вагони на мить застигли у сріблястому високогірному світлі, а потім виплюнули кількох несхожих між собою пасажирів, проковтнули інших, зазвучали чиїсь роздратовані голоси, пропливли вздовж перону, а потім спереду ще раз засвистіла захрипла машина і ривком потягнула чорний ланцюг донизу, до печери тунелю. І знову довкола аж до самого горизонту простягнувся чисто заметений вологим вітром краєвид.

Один із прибулих був симпатичним юнаком, елегантність його вбрання і природня пружність ходи відразу впадали в око, він першим сів до фіакра і вирушив у готель. Коні повільно підіймалися дорогою. У повітрі відчувалася весна. Кілька білих неспокійних хмарок бігали по небу, як буває лише у травні або червні: світлі, юні і легковажні, вони бавилися, перестрибуючи через синю дорогу, щоб потім раптом сховатися десь за високими горами, обіймалися і тікали одна від одної, а тоді, зім'яті, ніби носовички, або ж роздерті на дрібні шматочки, продовжували свої ігри і натягували на гори білі шапки. Неспокійно було і вгорі, де вітер завзято трусив ще вологими від дощу деревами, аж вони тихо поскрипували суглобами і струшували з себе, немов сипали іскрами, тисячі крапель. Часом здавалося, ніби від гір усе ще віє запахом снігу, і тоді у повітрі відчувалося щось солодке і пряне. Усе в небі й на землі складалося з невпинного руху і нетерплячого бродіння. Коні тихо сопіли і рухалися дорогою, яка тепер уже спускалася, дзеленчання їхніх дзвоників було чути далеко попереду.

У готелі юнак насамперед переглянув список гостей і відчув розчарування. "Навіщо я взагалі приїхав сюди, – питав він подумки сам себе. – Сидіти в горах самому, без товариства, ще нудніше, ніж у канцелярії. Здається, я приїхав занадто рано. Або ж надто пізно. Мені ніколи не щастить із відпусткою. У цілому списку гостей жодного знайомого прізвища. Якби тут було хоча б кілька жінок. Невеличкий, з біди не надто цікавий флірт міг би врятувати цей тиждень, зробити його

не таким безнадійним". Юнак був бароном і походив із не дуже відомої родини австрійських чиновників, працював у солідній державній установі і взяв цю відпустку не тому, що відчував у ній нагальну потребу, а просто так, бо всі колеги виклопотали собі перший весняний тиждень для відпочинку. Він теж вирішив не пропускати нагоди. Барон був достатньо здібним і надзвичайно товариським хлопцем, якого всі любили і радо приймали у дуже різних товариствах. Він ненавидів бути на самоті і добре знав за собою цю рису. Опинятися віч-на-віч із собою не мав жодної охоти і всіляко уникав такої необхідності, бо йому зовсім не хотілося більше дізнатися про себе. Він знав, що потребує товариства інших людей, аби мати змогу продемонструвати усі свої таланти, теплоту і відкритість свого серця, а сам-один почувався ні на що не здатним, ніби сірник у коробці.

Він тинявся у порожньому вестибюлі, гортав газети або ж перебирав клавіші піаніно у музичному покої, намагаючись вловити ритм вальсу, але пальці не слухалися його. Урешті він набурмосено всівся у крісло і почав спостерігати у вікні, як поволі опускається на землю темрява, а туман сивою парою вививає ться з-поміж ялинових гілок. Так він нудився десь годину, неприкаяний і роздратований. Потім перейшов до ресторану.

Там було зайнято лише кілька столиків, і він швидким поглядом обдивився присутніх. Але марно! Жодного знайомого, тільки берейтор[14] з іподрому за дальнім столиком, на привітання якого він ліниво відповів, і ще одне обличчя він явно зустрічав колись на Рінґштрассе. Більше нікого. Жодної жінки, жодного шансу на якусь хоча б найменшу пригоду. До його поганого настрою додалася нетерплячка. Він належав до тих юнаків, яким багато що легко дається в житті завдяки вродливому обличчю і які завжди шукають нових зустрічей і нових вражень, завжди поспішають зануритися у невідомість чергової любовної пригоди, яких ніщо не дивує, бо вони подумки прораховують усі можливості й до всього готові, і які не пропускають жодної еротичної нагоди, бо вже перший їхній погляд на жінку має чуттєвий відтінок і відразу ж вивчає майбутню жертву, незалежно від того, чи це дружина

товариша, чи її покоївка. Таких чоловіків часто зневажливо називають ловеласами, і в цьому визначенні справді дуже точно і спостережливо відображена сутність такого характеру, бо ними керують інстинкти полювання і вистежування, вони постійно насторожі, не знають відпочинку і готові навіть на справді жорстокий вчинок, аби досягнути своєї мети. Вони ніколи не втрачають пильності й завжди готові рішуче йти слідом за своєю жертвою аж до самого кінця і навіть до падіння в прірву. Вони завжди сповнені пристрасті, але не пристрасті закоханого, а пристрасті гравця, небезпечної і повної холодного розрахунку. Найбільш наполегливі з них не обмежуються часом своєї юності і перетворюють усе життя на всякчасне очікування нової інтрижки. Кожен їхній день заповнений сотнями дрібних чуттєвих вражень – випадковий погляд, миттєва, зловлена на ходу, усмішка, доторк до коліна сусідки. А кожен рік складається із сотень таких днів, у яких чуттєві враження становлять невпинний потік, і саме він підживлює їхню життєву наснагу і додає привабливості існуванню.

Тут він не знайде партнера для гри, це юнак побачив відразу. А що може бути гірше за роздратованість гравця, який, свідомий власної переваги, з картами в руках сидить за столом під зеленим сукном і марно очікує на партнера. Барон попросив принести йому газету. Похмуро переглянув заголовки, але його думки дрімали і спотикались об слова, ніби п'яні.

Але тут він почув позаду себе шелестіння сукні і злегка роздратований голос, який манірно промовив: "Mais tais-toi donc, Edgar!"[15]

Повз його стіл прошелестіла шовкова сукня і пройшла висока, пишнотіла жінка, а за нею продріботів маленький, блідий хлопчик у чорному оксамитовому костюмі, хлопчик допитливо та уважно подивився на барона. Обоє всілися за сусіднім столиком, на якому стояла табличка "Замовлено", хлопчик намагався бути чемним, але це йому погано вдавалося, у його карих очах було забагато неспокою. Барон відразу ж прикипів поглядом до бездоганно доглянутої дами,

вбраної вишукано і з помітною елегантністю, йому дуже подобалися такі жінки – трохи повнувата єврейка, на порозі відцвітання, мабуть, палка і досвідчена, але вміє приховувати свій темперамент за маскою меланхолії. Він спершу навіть не дивився у її очі, задовольнявся захопленим розгляданням вишуканої лінії брів і формою носа, які хоча і видавали її національність, але своєю благородною формою і профілем робили обличчя привабливим і цікавим. Волосся, як і все у її багатій фігурі, було надзвичайно пишним, а її врода явно розквітла і дала їй певність себе під поглядами численних шанувальників. Вона замовила вечерю дуже тихим голосом, зробила зауваження синові, який бавився, постукуючи виделкою об тарілку, і вдавала, ніби не помічає обережного і запобігливого погляду барона, хоча насправді саме цей погляд спонукав її демонструвати позірну байдужість і підкреслену вишуканість поведінки за столом.

Похмуре обличчя барона вмить проясніло, його нерви затремтіли, зморшки розгладилися, а м'язи налилися силою, він пожвавився, і його очі заблищали. У цьому він був трохи схожий на тих жінок, яким потрібна чоловіча присутність, аби проявити усю свою силу. Тільки передчуття флірту могло змусити його мобілізувати всі свої сили. Мисливець у ньому відчув близькість жертви. Тепер він уже відверто зазирав їй в очі, та вона лише інколи неуважно і ніби випадково ковзала по ньому поглядом, але не давала чіткої відповіді на виклик.

Йому здавалося, що вона от-от осміхнеться, але це здригання вуст було дуже непевним, і така непевність збуджувала його ще більше. Жінка вперто намагалася дивитися повз нього, і це здавалося йому багатообіцяльним, бо у такому погляді відчувався опір і водночас заінтригованість. Крім того, вона підкреслено старанно розмовляла з сином, явно розраховуючи на присутність стороннього глядача. Саме цей підкреслений спокій, що його вона так старанно демонструвала, був першою ознакою її стривоженості. Він також відчув хвилювання – гра розпочалася. Барон засидівся за вечерею, довго й уважно розглядав обличчя жінки, аж поки у його пам'ять міцно не врізалися всі найдрібніші риси її обличчя і поки він поглядом не пройшовся по всіх

найінтимніших куточках її пишного тіла. Надворі задушлива темрява притискалася до землі, постогнував по-дитячому наляканий ліс, а велетенські дощові хмари простягали до нього свої сірі руки, до кімнати знадвору пробивалися все темніші тіні, і здавалося, що вони стискають присутніх своїм гнітючим мовчанням. Барон помітив, як розмова матері з сином під загрозливим тиском цієї тиші ставала все більш силуваною і незабаром мала би припинитися. Тут він вирішив зробити першу спробу. Устав із-за столу, поволі пройшов до дверей, дивлячись повз неї, на краєвид за вікном, а потім раптово, ніби щось забув, озирнувся. І зловив її на тому, що вона зацікавлено дивиться йому вслід.

Це його підбадьорило. Він зачекав у вестибюлі. Вона незабаром вийшла, тримаючи хлопця за руку, неуважно погортала журнали, показала дитині кілька малюнків. Барон також підійшов до столика, нібито для того, щоб і собі погортати журнали, хоча насправді хотів зблизька побачити вологий блиск її очей або навіть почати розмову. Та вона відвернулася, підштовхнула хлопця легким поплескуванням по плечах: "Viens, Edgar! Au lit!"[16] – і холодно прошелестіла повз нього сукнею. Барон подивився їй услід з легким розчаруванням. Він розраховував познайомитися з нею ще сьогодні ввечері, а ця суха манера триматися прикро його вразила. Але саме цей її опір найбільше його збуджував, тож невпевненість тільки підсилила пожадання. У кожному разі добре було вже хоча б те, що він знайшов собі партнера і тепер можна було починати гру.

Несподівана дружба

Коли наступного ранку барон спустився до вестибюлю, то застав там сина вродливої незнайомки, який жваво бесідував із двома ліфтерами і показував їм малюнки в книзі Карла Мея.[17] Матері біля нього не було, мабуть, вона ще збиралася. Барон уважніше придивився до хлопчика. Це був несміливий нервовий хлопчина тендітної статури з різкими рухами і неспокійними карими очима. Йому було років дванадцять. Як це часто трапляється з дітьми такого віку, він справляв враження переляканого, ніби його щойно розбудили з глибокого сну і

він опинився у незнайомому місці. Риси обличчя достатньо правильні, але ще не сформувалися до кінця. Боротьба чоловічого з дитячим, здається, тільки починалася, а тепер усе нагадувало зім'яте тісто, якому ще не надали форми. На цьому хворобливому блідому лиці ще бракувало чітких ліній. А крім того, він саме перебував у тому невдячному для зовнішності віці, коли діти вічно виростають зі свого одягу, рукави і холоші виявляються занадто широкими для худих кінцівок і у них ще не прокидається марнославство, яке б змушувало їх стежити за своєю зовнішністю.

Хлопець безцільно тинявся біля сходів і справляв доволі жалюгідне враження. Взагалі-то він заважав пожильцям, постійно опиняючись у когось на дорозі. Докучав портьє запитаннями, поки той не відсунув хлопця вбік, а незабаром заважав уже біля вхідних дверей. Хлопцеві явно бракувало спілкування. І у своїй дитячій потребі поговорити з кимось він звертався до готельного персоналу, йому відповідали, коли мали час, але розмова відразу ж припинялася, коли приходив хтось із дорослих або з'являлася якась робота. Барон з осміхом роздивлявся нещасного хлопця, який зацікавлено реагував на все, хоча від нього весь час недоброзичливо відверталися. Одного разу він зловив цей цікавий хлопчачий погляд і на собі, але щойно допитливі карі очі помітили спостереження, як відразу ж злякано сховалися за опущеними віями. Це розвеселило барона. Хлопець йому сподобався, і він замислився, чи не допоможе йому ця дитина, яка явно тільки від страху була такою несміливою, швидше зав'язати контакт зі своєю матір'ю. У кожному разі варто було спробувати. Він непомітно пройшов надвір за хлопцем, який виявив нову спробу задовольнити свою дитячу потребу ніжності і пестив рожеві ніздрі конячки, поки кучер грубо не відігнав його. Ображений, він тепер знову стояв і нудився, погляд його був порожнім і трохи сумним. Тоді барон заговорив з хлопцем.

– Ну що, юначе, як тобі тут подобається? – почав він раптово, йому хотілося зробити розмову якомога більш невимушеною.

Хлопець почервонів і злякано подивився на незнайомця. Він притиснув руку до грудей і несміливо переступав з ноги на ногу. Уперше в житті незнайомий дорослий чоловік заговорив з ним.

– Дякую, подобається, – витиснув він із себе. Останнє слово далося йому з особливими труднощами.

– Це дивно, – засміявся барон. – Тут взагалі-то доволі нудно, особливо для такого юного чоловіка, як ти. Що ти робиш цілими днями?

Хлопець був усе ще занадто розгубленим, щоби відразу ж відповісти. Невже такий елегантний пан справді раптом заговорив з ним, з дитиною, яку всі тільки женуть від себе? Ця думка робила хлопця несміливим і водночас примушувала пишатися собою.

– Я читаю, а крім того, ми багато гуляємо. Часом ми з мамою кудись їздимо. Я мушу тут одужувати, бо довго хворів. Лікар сказав мені багато бувати на сонці.

Останні слова прозвучали вже цілком упевнено. Діти завжди пишаються своїми хворобами, бо знають, що небезпека привертає до них увагу родичів.

– Це правда, сонце дуже добре впливає на таких юних хлопців, як ти. Воно зробить твою шкіру засмаглою. Але ти не повинен цілий день сидіти тут. Такий хлопець, як ти, має весь час блукати десь подалі від готелю, бути сміливим і часом навіть не дуже слухняним. Мені здається, ти надто вже зразковий і з такою грубою книгою в руці здаєшся домосідом. Пригадую, я в твоєму віці був добрячим шибеником. Щовечора приходив додому в подертих штанах. Не можна бути занадто чемним!

Хлопець мимоволі усміхнувся і від цього посміливішав. Він радо відповів би щось, але це здавалося йому надто неввічливим і

самовпевненим, адже цей приємний незнайомець так привітно з ним розмовляє. Він ніколи не був вискочкою, а навпаки, трохи несміливим, і ось тепер зовсім розгубився від щастя і сорому. Йому дуже хотілося продовжити розмову, але на думку нічого не спадало. На щастя, у цей момент до них підійшов готельний пес, великий жовтий сенбернар, обнюхав їх обох і дозволив себе погладити.

– Тобі подобаються собаки? – запитав барон.

– Дуже. Моя бабця має одного на своїй віллі у Бадені,[18] і коли ми у неї гостюємо, то цей пес цілими днями зі мною. Але це буває лише влітку, коли ми їздимо туди.

– У нас удома, у маєтку, їх не менше двох десятків. Якщо ти будеш тут слухняним, то я подарую тобі одного. Темне щеня з білими вухами. Хочеш?

Хлопець аж почервонів від щастя.

– Дуже.

Цей квапливий і жадібний вигук вирвався у нього мимоволі. Але відразу ж після цього він завагався, знову відчув себе несміливо і злякано.

– Та мама не дозволить. Вона каже, що не потерпить пса в хаті: з ним занадто багато клопоту.

Барон осміхнувся. Нарешті розмова дійшла до мами.

– Твоя мама сувора?

Дитина замислилася, на мить підняла на нього очі, ніби теж із питанням, чи можна аж настільки довіряти цьому чужому чоловікові. Відповідь була обережною.

– Ні, мама не сувора. А поки я хворів, вона дозволяла мені все. Можливо, тепер вона навіть дозволить мені завести пса.

– Попросити її про це?

– Так, будь ласка, попросіть, – зрадів хлопець. – Тоді вона точно дозволить. А яке це щеня? У нього справді білі вуха? А воно знає команду "апорт"?

– Так, воно все вміє, – барон осміхнувся, побачивши, як сильно заблищали очі в хлопця. Його несміливість вмить зникла, а натомість проявилася стримувана страхом жвавість. Несміливий і полохливий хлопчик вмить перетворився на бешкетника.

"Добре, якби і мати була такою ж, – подумав собі барон. – Такою ж гарячою під маскою свого страху!" Але хлопець уже засипав його десятками запитань:

– Як звати пса?

– Каро.

– Каро, – тішився хлопець.

Після кожного слова він сміявся і радів, захмелілий від несподіваної радості, що хтось вирішив з ним заприязнитися. Барон сам дивувався своєму несподіваному успіху і вирішив кувати залізо, поки гаряче. Він запросив хлопця на прогулянку, і бідолашна дитина, зголодніла за товариством, була захоплена такою пропозицією. І він легковажно вибовкав усе, що його новий друг намагався витягнути з нього

невинними, ніби випадковими питаннями. Незабаром барон знав усе про сім'ю хлопця, єдиного сина віденського адвоката, мабуть, із заможної єврейської буржуазії. Спритно довідався про те, що мати хлопця не надто захоплена перебуванням у Земмерінґу і скаржилася на брак приємного товариства. З того, як Едґар відповідав на запитання, чи мама дуже сильно любить тата, можна було запідозрити, що з цим у сім'ї не все гаразд. Баронові ледь не стало соромно за те, наскільки легко йому вдалося випитати у наївного хлопця всі ці сімейні таємниці. А Едґар пишався тим, що сказане ним може цікавити дорослого, і майже нав'язував йому свою відвертість. Його дитяче серце билося сильніше від гордості – барон під час прогулянки поклав йому руку на плече, – що його побачать у такій довірливій позі з дорослим. Поволі він забував про власну дитячість і звертався до свого співрозмовника вільно і невимушено, ніби до ровесника. У розмові Едґар виявив себе дуже розумним хлопцем, він рано сформувався, як це часто буває з хворобливими дітьми, які багато часу проводять з дорослими, і дуже гостро переживав почуття приязні чи ворожості. Здавалося, він не міг ставитися ні до чого спокійно, як про речі, так і про людей відгукувався або захоплено, або ж із ненавистю, яка бувала такою запеклою, що спотворювала риси його обличчя, робила його злим і неприємним. Він розповідав про все з неймовірним запалом, був поривчастим і спонтанним. Можливо, це пояснювалося нещодавно перенесеною хворобою, але здавалося, що його неповоротка манера рухатися є лише не надто вдалою спробою приховати страх перед власною гарячковістю.

Барон легко завоював довіру хлопця, і вже через півгодини гаряче і неспокійне серце малого цілковито належало новому знайомому. Обдурювати дітей надзвичайно легко: вони наївні, а їхню любов так рідко намагаються завоювати. Досить було лише перенестися подумки у власне минуле, і розмова поточилася так легко і природно, що вже за кілька хвилин хлопець утратив відчуття дистанції. Він був щасливий раптом знайти друга тут, у цьому усамітненому місці, та ще й якого друга! Умить було забуто всіх віденських приятелів, цих маленьких худорлявих хлопчаків із тоненькими голосами, забуто їхні дитячі розмови, а їхні обличчя назавжди зникли з його пам'яті! Уся його

захоплена пристрасть належала тепер цьому новому дорослому другові, а серце розпирало від гордості, коли новий приятель на прощання запропонував йому ще раз прогулятися наступного дня вранці, а здалеку ще й змовницьки підморгнув, ніби братові. Ця мить була, здається, найкращою в його житті. Обдурювати дітей так легко. Барон посміхнувся вслід хлопцеві, який радісно кинувся геть. Ось у нього і з'явився посередник. Він знав, що хлопець повторюватиме матері кожне слово нового знайомого і замучить розповідями про сьогоднішній ранок, тож задоволено пригадував, як уміло вплів у свої слова компліменти на її адресу, все згадуючи "вродливу маму" Едґара. Він був певен, що хлопець не заспокоїться, поки не познайомить матір із новим другом. Тепер йому вже не потрібно ворушити і пальцем, щоб зменшити відстань між собою і вродливою незнайомкою – можна спокійно мріяти і роздивлятися краєвид і бути впевненим, що пара гарячих дитячих долонь у цю мить будує йому мости до серця своєї матері.

Тріо

Незабаром з'ясувалося, що його план виявився чудовим і його вдалося втілити до найменших дрібниць. Коли юний барон зі свідомим запізненням зайшов до ресторану, Едґар поривчасто підхопився з місця і зі щасливою усмішкою помахав йому рукою. Потім потягнув матір за рукав і схвильовано заговорив до неї, супроводжуючи свої слова інтенсивною жестикуляцією і показуючи на барона. Вона почервоніла і зробила йому зауваження за таку не дуже пристойну поведінку, але не стрималася і подивилася на барона, як і наполягав її син, а барон відразу ж використав цю нагоду для шанобливого поклону. Знайомство відбулося. Їй довелося подякувати, але потім вона схилила обличчя над тарілкою і протягом усієї трапези більше не дивилася на сусідній столик. Натомість Едґар не спускав із барона очей, а одного разу навіть спробував заговорити до нього, але таке порушення етикету відразу ж викликало обурене зауваження з боку матері. Після вечері йому було сказано іти спати, але він пошептав щось на вухо матері і випросив дозволу підійти ще раз до свого друга і трохи поговорити з ним. Барон зустрів хлопця привітними словами, і очі того знову заблищали, потім

вони поспілкувалися ще кілька хвилин. А тоді барон раптом встав, елегантним рухом повернувся до сусіднього столу, висловив свої вітання трохи розгубленій матері такого розумного і жвавого сина, захоплено відгукнувся про ранок, так чудово проведений у товаристві хлопця, – Едґар стояв поряд, червоний від щастя і гордості, – і почав розпитувати про здоров'я малого, розпитував так детально і зацікавлено, що мати змушена була відповідати. Таким чином вони почали довшу розмову, до якої святобливо дослухався щасливий хлопець. Барон назвав себе, і йому здалося, що його ім'я і титул потішили марнославство нової знайомої. Хай там як, вона була з ним дуже привітна, але стримана і швидко попрощалася, сказавши, що хлопцеві час спати.

Той енергійно протестував, стверджував, що зовсім не втомився, і був би радий не лягати всю ніч. Але його мати вже простягнула баронові руку для прощального поцілунку.

Цієї ночі Едґар погано спав через змішане почуття щастя і дитячого розпачу. У його житті трапилося щось досі незнане, бо вперше довелося так близько торкнутися світу дорослих. У полохливому напівсні він забув про власне дитинство і відчув себе дорослим. Досі у нього було мало друзів, він ріс самотнім і хворобливим. Щоб задовольнити свої потреби ніжності, він міг звертатися до самих лише слуг і батьків, але ті мало ним переймалися. Силу любові не можна вимірювати тільки в момент, коли вона себе проявляє – треба враховувати і весь попередній період напруженого очікування, цю порожню і темну смугу розчарування і самотності, яка передує усім подіям, що стосуються серця. У серці Едґара чекало свого часу надзвичайно потужне і досі нікому не потрібне почуття, яке кинулося назустріч першому-ліпшому, хто в певний момент здався достойним такої честі. Едґар лежав у темряві, щасливий і збентежений, йому хотілося сміятися і плакати водночас. Бо він уже любив цього чоловіка так сильно, як ніколи не любив жодного зі своїх друзів, ні батька, ні матір, ні навіть Бога. Уся незріла пристрасність юності, яка накопичилася в ньому, тепер вхопилася за цю людину, чиє ім'я ще кілька годин тому було йому невідомим.

Але хлопець був достатньо проникливим, і несподівана та дивна дружба викликала у нього не лише захоплення, а й невеселі роздуми. Його непокоїло, чи достойний він такої дружби, чи не занадто нікчемною є його особа для такого щастя. "Чи гідний я його уваги, я, малий дванадцятирічний хлопець, який ще ходить до школи і якого увечері першим відсилають спати? – це питання мучило його найбільше. – Що цікавого може він побачити в мені? Що я можу йому запропонувати?" І саме ці муки, нездатність проявити своє відчуття робили його таким нещасним. Давніше, коли у нього з'являвся новий друг, він завжди насамперед показував йому свої коштовності, сховані в парті, – поштові марки та камінці, звичні дитячі реліквії, але всі вони, хоча ще вчора здавалися йому такими важливими і привабливими, сьогодні втратили свою вартість, стали смішними й недолугими. Бо як можна показувати весь цей непотріб новому другові, до якого він не сміє навіть звертатися інакше, ніж на "ви"? Яким чином він міг би продемонструвати свої почуття? Приреченість бути маленьким, чимось половинчастим і незрілим, дванадцятилітньою дитиною перетворилася для нього на справжні тортури. Ще ніколи він так сильно, так переконано і пристрасно не проклинав своє дитинство, ще ніколи так сильно не хотів прокинутися раптом таким, яким завжди мріяв стати: великим і сильним, таким же дорослим, як і всі інші.

У ці неспокійні думки відразу ж вплiталися перші кольорові сни про новий світ дорослого життя. Едґар нарешті заснув із усмішкою на обличчі, але сон його був неспокійним, бо він не міг забути про завтрашнє побачення з новим другом. Уже о сьомій ранку він прокинувся від жаху, що проспав і запізнився. Похапцем убрався, привітався у сусідній спальні з матір'ю і вискочив надвір ще до того, як здивована мама встигла запитати, в чому справа, адже зазвичай добудитися його було не так просто. До дев'ятої він неспокійно блукав подвір'ям, забув поснідати, стривожений лише тим, аби не примусити свого друга занадто довго чекати на обіцяну прогулянку.

О пів на десяту нарешті з'явився барон. Ясна річ, він давно забув про домовленість і лише посміхнувся з бурхливої емоційності хлопця, який

нетерпляче кинувся до нього, але вирішив дотримати слова. Він обійняв хлопчака за плечі, а в того на обличчі знову засяяла посмішка, і вони прогулялися у дворі перед готелем. Барон не поспішав вирушати на обіцяну прогулянку і, здається, чогось чекав, у кожному разі його погляд час від часу нервово зупинявся на вхідних дверях. Раптом він виструнчився і подався вперед. У дверях з'явилася мама Едґара, відповіла на привітання барона і з привітною усмішкою підійшла до них. Вона радо дала згоду піти з ними на прогулянку. Син не сказав їй про домовлену зустріч із бароном, він беріг цю таємницю як щось надто коштовне. В Едґара відразу ж зіпсувався настрій, і він закусив губу. І треба ж було його мамі вийти з дверей саме тепер! Адже ця прогулянка належала тільки йому, він познайомив свого нового друга з мамою лише з ввічливості, але це зовсім не значило, що тепер він буде ділитися з нею цією дружбою. А коли він помітив, як привітно барон розмовляє з його мамою, в душі хлопця заворушилися ревнощі.

Вони вирушили на прогулянку втрьох, і раптове та небезпечне почуття власної важливості ще більше зміцнилося в душі хлопця завдяки очевидній зацікавленості обох супутників його персоною, а вони навперебій демонстрували таку зацікавленість. Майже вся розмова була присвячена Едґару, при цьому мати трохи перебільшено турбувалася про блідість і нервовість хлопчика, а барон з посмішкою заперечував її побоювання і нахвалював зразкову поведінку свого "друга", як він його називав. Це був зоряний час Едґара. Він раптом отримав права, яких досі ніколи не мав. Йому дозволялося брати участь у дорослій розмові й навіть нескромно висловлювати свої найсміливіші побажання, за які раніше його завжди сварили, але тепер ніхто не перебивав його і не просив замовкнути. Тож не дивно, що у ньому з неймовірною швидкістю росла підступна і фальшива впевненість у тому, що він уже дорослий. У своїх мріях він уже відкинув дитинство далеко за спину, як одяг, із якого виріс.

За обідом барон пересів за їхній стіл на запрошення матері Едґара, яка ставала з новим знайомим усе більш привітною. Візаві перетворився на сусіда, а знайомий на друга. Тріо настроїлося для спільної гри, і три

голоси – жіночий, чоловічий і дитячий – звучали разом цілком злагоджено.

Атака

І ось нетерплячий мисливець вирішив, що настав час підкрастися ближче до своєї жертви. Цей сімейний ансамбль швидко йому набрид. Сидіти і мило бесідувати утрьох було досить приємно, але, врешті, не для розмов же він починав це все. А він добре знав, що салонні розмови, які змушені приховувати почуття, завжди перешкоджають виникненню еротичного потягу між чоловіком і жінкою, бо слова гасять вогонь пристрасті і зменшують силу атаки. Попри усю приємність спілкування вона не має забувати про його справжні наміри, а вона давно збагнула їх: у цьому він був упевнений.

Він мав чимало підстав сподіватися на успіх своїх зусиль у завоюванні нової знайомої. По-перше, вона саме досягла того віку, коли жінка починає шкодувати про те, що так довго зберігала вірність чоловікові, якого по-справжньому ніколи не кохала. А крім того, наближається пора відцвітання, і жінка хапається за останні можливості здійснити свій вибір поміж материнським і жіночим на користь оцього другого. Життя, яке здавалося давно визначеним наперед і складалося з готових відповідей, тепер ще раз починає ставити запитання, і востаннє магнітна стрілка вибору коливається між можливістю пережити еротичну пригоду і остаточним самозреченням. Настає час прийняти небезпечне рішення: бути лише матір'ю, чи ще раз, востаннє, відчути себе жінкою, пожити трохи для себе, чи тільки задля дітей. І барон, який у таких справах відзначався неабиякою проникливістю, відразу ж помітив, що вона саме перебуває у схожих роздумах, вагаючись поміж егоїстичними бажаннями і необхідністю принести себе в жертву дитині. У розмові вона майже не згадувала про свого чоловіка, який, здається, давав їй лише певний соціальний статус, хоча і не той, якого їй хотілося під впливом снобістичних, зрослих за час життя у розкоші, амбіцій. Про внутрішній світ своєї дитини вона також мало що знала. У її карих очах зблискувала тінь нудьги, замаскована під

меланхолію, і ця нудьга притлумлювала в ній незаспокоєну чуттєвість. Барон вирішив прискорити події, але жодним необережним жестом чи словом не видати свого поспіху. Навпаки, як спритний рибалка поволі витягає вудку з наживкою, щоб риба швидше клюнула, так і він вирішив удавати у цій новій дружбі цілковиту байдужість і примусити свою жертву полювати на себе, тоді як насправді сам був у ролі мисливця. Він вирішив поводитися трохи зверхньо, натякаючи на різницю їхнього соціального статусу. Його збуджувала думка, що вдасться завоювати це розкішне тіло, покладаючись лише на власну зовнішність, баронський титул і зверхність поводження.

Гра починала захоплювати, і він усвідомлював необхідність поводитися якомога обережніше. Після обіду він не виходив зі своєї кімнати і тішився приємним відчуттям, що його шукають і не можуть знайти. Але ця відсутність стала мукою не стільки для тої, на кого була розрахована, скільки для бідолашного хлопця. Увесь цей час Едґар почувався страшенно безпорадним і розгубленим, з притаманною юності наполегливістю і вірністю він чекав на свого друга протягом усіх довгих пообідніх годин. Йому здавалося, що піти кудись або зробити щось самому буде злочином проти дружби. Він неприкаяно тинявся коридорами, і з кожною годиною його серце все більше наповнювалося смутком. Неспокійна фантазія підкидала йому картини якогось нещасного випадку або мимовільної образи, ще трохи, і він би розплакався від нетерпіння і страху.

А коли барон вийшов вечеряти, його привітали з усіма почестями. Не зважаючи на стриманий жест матері і здивування решти присутніх, Едґар нетерпляче скочив зі свого місця і побіг до барона, щоб радісно кинутися йому на шию та обійняти худими руками.

– Де ви пропали? Чому вас так довго не було? – збуджено вигукнув він. – Ми шукали вас усюди.

Мати почервоніла від цього "ми" і строго сказала:

– Sois sage, Edgar. Assieds-toi! [19] – Вона завжди говорила з ним французькою, хоча і не надто блискуче володіла цією мовою, тому під час ґрунтовніших розмов легко могла осоромитися.

Едґар послухався, але продовжував розпитувати барона.

– Не забувай, будь ласка, що пан барон може робити все, що йому захочеться. Можливо, йому нудно в нашому товаристві, – сказала вона, цього разу вона і сама говорила від імені їх обох. Барон із радістю зауважив, як цей докір напрошувався на комплімент.

У ньому прокинувся мисливець. Він був сп'янілий і збуджений від того, що відразу ж натрапив на правильний слід, і тепер відчував жертву так близько від себе, майже на відстані пострілу. Його очі блищали, а кров швидко струменіла жилами, слова самі зіскакували з губ. Як і кожен дуже чуттєвий чоловік, він почував подвоєну силу, ставав двічі собою, коли знав, що подобається жінкам, – так деякі актори можуть зіграти блискуче тільки тоді, коли бачать перед собою глядача, принишклий людський натовп, який, зачаївши подих, чекає на початок дійства. Він завжди вважався добрим оповідачем, умів намалювати переконливі образи і картини, але сьогодні, випивши кілька келихів шампанського, яке замовив з нагоди знайомства, перевершив самого себе. Він розповідав про полювання в Індії, у якому брав участь під час гостини у свого друга – англійського аристократа. Вибір теми виявився дуже вдалим, бо він інстинктивно відчув, як приваблює цю жінку все екзотичне, а отже, недосяжне для неї. Але найбільше йому вдалося захопити Едґара, очі якого блищали від захоплення. Хлопець забув про їжу і питво і невідривно стежив за кожним порухом губ оповідача. Він і не мріяв зустріти колись людину, яка на власні очі бачила всі ці чудеса, про які він лише читав у книжках, – полювання на диких тварин, темношкірі люди, індуси і Джаґернаут – страхітлива священна колісниця,[20] яка задавила тисячі людей. Досі він ніколи не думав про те, що зустріне колись таку людину, так само як не вірив у існування казкових країн, і в цю мить у ньому вперше в житті пробудилася справжня цікавість до світу. Він не міг відвести погляду від

свого друга і, затамувавши подих, розглядав руки, які вбили тигра. Він ледь наважився задати запитання, його голос тремтів від збудження. Багата фантазія відразу ж малювала до кожної з розповідей яскраві картини, і він бачив оповідача верхи на слоні, вкритому пурпуровим чепраком, а праворуч і ліворуч нього на конях темношкірих чоловіків у розкішних тюрбанах, а потім із хащ раптом вистрибує тигр, вищиривши свої страшні зуби, і хапає міцною лапою слона за хобот. Далі барон розповідав ще цікавіші історії про те, якими хитрими способами ловлять слонів, примушуючи старих, уже приручених тварин заманювати у пастки молодих і диких, – і очі хлопця загоралися все більшим захопленням. І тут раптом мама подивилася на годинник і сказала: "Neuf heures! Au lit!",[21] – йому здалося, що просто перед ним раптом упав ніж.

Едґар зблід від жаху. Для всіх дітей момент, коли їх відсилають спати, є найгіршим за увесь день, адже це значить демонстративне приниження на очах дорослих, підкреслення їхньої недосконалості, недорослості, хрест дитячості, немовлячої потреби у сні. Але почути таке у настільки цікавий момент було ще гірше, адже довелося б пропустити захоплюючі історії.

– Мамо, прошу тебе, ще одну історію. Ще останню, про слонів! Дай, будь ласка, дослухати!

І він уже хотів був почати канючити, але потім згадав про свій новий статус дорослого чоловіка і вирішив не втрачати гідності. Тому обмежився цим єдиним проханням. Але мама сьогодні була на диво сувора.

– Ні, вже пізно. Іди нагору! Sois sage, Edgar. Я потім переповім тобі дуже точно все, що розкаже пан барон.

Едґар повагався. Раніше мама завжди супроводжувала його до ліжка. Але перед новим другом він не хотів клянчити у неї нічого. Його дитяча гордість прагнула зберегти хоча б видимість добровільності.

– Але ж не забудь, мамо, ти мені обіцяла. І розкажеш усе до найменших дрібниць! Про слонів і про решту! Домовилися?

– Добре, сину.

– І відразу ж! Ще сьогодні!

– Добре, добре, але тепер іди спати. Давай!

Едґар дивувався сам собі, як йому вдалося подати руку баронові і матері, навіть не почервонівши, хоча сльози уже навернулися йому на очі і горло стиснули сльози. Барон по-дружньому розкуйовдив йому волосся, і хлопець силувано усміхнувся у відповідь. Але потім змушений був миттю вибігти у двері, щоб вони не побачили, як по його обличчю котяться велетенські сльози.

Слони

Мати ще посиділа трохи внизу за столом із бароном, але вони більше не розмовляли про слонів і полювання. Після того, як пішов хлопець, між ними виникла якась незручність, зависла незрозуміла тривога. Вони перемістилися на крісла у вестибюлі. Барон демонстрував чудеса красномовства й дотепності, вона також відчувала легке пожвавлення від випитого шампанського, тож розмова швидко набула досить небезпечного відтінку. Барона складно було б назвати вродливим, але він був молодим, – по-дитячому загоріле енергійне обличчя, коротко пострижене волосся, невимушені і зворушливі у своїй поривчастості жести. Їй подобалося спостерігати за ним зблизька, і вона більше не уникала його погляду. Поволі у його словах і жестах проявлялося усе більше зухвальства, вона почувала себе так, ніби до неї доторкаються, а

потім різко відсмикують невидиму руку, у повітрі загусло щось невловимо еротичне, і це примушувало її червоніти. Але потім він знову починав реготати – легко, невимушено, дитинно, і це надавало усім його нескромним поглядам видимість юнацьких жартів. Часом їй здавалося, що вже час відреагувати суворіше на надто сміливе слово, але перемагала природна кокетливість характеру, і ці невеличкі непристойності замість обурювати, лише зацікавлювали її і спонукали з нетерпінням очікувати подальшого розвитку подій. Ця смілива гра подобалася їй, і вона навіть почала брати в ній активну участь: кидала на співрозмовника дуже двозначні погляди, слова і жести, дозволила присунутися до себе впритул, відчула його голос зовсім близько від себе, а його теплий подих – на шкірі свого плеча. Захоплені грою, вони забули про час і цілком поринули у збуджену розмову, а спохопилися аж тоді, коли опівночі у вестибюлі почали гасити світло.

Жінка миттю підскочила з місця і злякано подумала, що дозволила собі зайти занадто далеко. Вона і раніше бавилася з вогнем, але тепер інстинкт підказував, що їй загрожує значно серйозніша небезпека. Вона з жахом усвідомила, що втрачає ґрунт під ногами, щось у ній зрушилося з місця й обертається все швидше, ніби під час лихоманки. Їй паморочилося в голові від страху, вина і збудливих розмов, якийсь дивний, безглуздий переляк охопив її. Їй і раніше доводилося відчувати страх у такі небезпечні моменти, але цей страх ніколи не був таким раптовим і сильним.

– Добраніч, добраніч, до завтра, – поспіхом попрощалася вона і хотіла швидко втекти.

Втекти не так від нового знайомого, як від небезпеки цього моменту і нової, досі незнаної невпевненості у власних силах. Але барон із м'якою наполегливістю затримав її руку і поцілував на прощання долоню, поцілував не один раз, як того вимагала пристойність, а чотири чи п'ять разів, пристрасно торкаючись тремтячими губами її пальців і зап'ястя. Дрож пронизав її тіло від лоскітливого доторку його вусів до шкіри. Її охопило тепле і млосне відчуття, кров ударила в голову, застукотіло у

скронях, зашуміло в голові, і вона знову всім тілом здригнулася від безглуздого страху, а потім різко відсмикнула руку.

– Залиштеся ще ненадовго, – прошепотів барон.

Але вона вже бігла від нього з незграбною квапливістю, яка видавала її страх і збентеження. Він досягнув своєї мети, і тепер вона була схвильована і невпевнена в собі, сама не знала, що з нею діється. Страх, який загрозливо тлів у ній, примушував тікати від небезпеки, від цього наполегливого чоловіка, який побіжить слідом і схопить її, але одночасно вона відчувала і жаль за тим, що він не зробив цього. У цю мить вона, як ніколи, була близькою до зради, до того, щоб таки переступити межу дозволеного, перейти рамки легкого і приємного флірту, який їй так подобався і який вона переживала так часто, завжди в останній момент уникаючи небезпеки. Та гордість не дозволила барону скористатися її миттєвою слабкістю. Він був занадто переконаний у своїй перемозі, щоб оволодіти цією жінкою у момент сп'яніння і розгубленості, він хотів чесної гри, хотів, щоб вона віддалася йому цілком свідомо. Тікати їй нікуди. Він побачив, що солодка отрута вже проникла в її кров.

Вона вибігла сходами нагору і змушена була на мить зупинитися і перепочити, притиснувши руку до серця, яке несамовито калатало в грудях. Її нерви були перенапружені. З грудей вирвалося полегшене зітхання, адже їй вдалося уникнути небезпеки, хоча був у цьому зітханні і жаль, якого вона не усвідомлювала, бо в її думках і почуттях панував сильний хаос і занадто сильно паморочилося в голові. Із напівзаплющеними очима, ніби п'яна, вона навшпиньки дійшла до дверей своєї кімнати і полегшено зітхнула аж тоді, коли взялася рукою за холодну клямку. Аж тепер вона відчувала себе у безпеці!

Тихо прочинила двері до кімнати. А вже за мить перелякано відсахнулася. У темряві кімнати, десь далеко, у самому кутку, щось ворухнулося. Її напружені нерви не витримали, і вона мало не покликала на допомогу, але тут почувся сонний голос:

– Це ти, мамо?

– Боже, що ти там робиш? – вона підбігла до дивана, де згорнувся калачиком Едґар, який щойно прокинувся від звуку прочинених дверей. Спершу вона перелякалася, що дитина захворіла або щось трапилося.

Але Едґар заспано і з докором у голосі сказав:

– Я так довго чекав на тебе, що аж заснув.

– Навіщо ж ти чекав?

– Через слонів.

– Яких слонів?

Аж тепер вона пригадала, що пообіцяла синові ще сьогодні розповісти все про полювання і пригоди. І хлопець у своїй дитячій наївності та легковірності терпляче чекав її приходу, влаштувавшись на дивані її кімнати, а не дочекавшись, заснув. Цей дивний вчинок обурив її. Точніше, вона була зла на себе, відчувала сором і провину, але хотіла заглушити ці почуття.

– Негайно йди спати, ти, невихований хлопчисько! – крикнула вона на нього.

Едґар здивовано подивився на неї. Чому вона така люта на нього, адже він не зробив нічого поганого? Але його здивування ще більше розізлило її.

– Негайно до своєї кімнати! Щоб я тебе тут не бачила! – розлючено повторила вона, відчуваючи, що несправедлива до нього.

Едґар мовчки пішов до себе. Він був дуже втомлений і крізь сонну пелену, що огорнула його свідомість, відчував, що мати не дотримала слова і була з ним несправедлива. Але він не образився. Утома притлумила всі його почуття. А крім того, він був злий на себе за те, що заснув тут, у маминій кімнаті, замість того, щоб дочекатися її. "Як мала дитина", – сказав він сам собі перед тим, як остаточно заснути.

Бо відучора він ненавидів власне дитинство.

Перестрілка

Барон погано спав цієї ночі. Перервати любовну пригоду на найцікавішому місці і піти спати, так і не досягнувши бажаного, – це небезпечно. Після ночі, сповненої млосних і гарячих снів, він уже майже шкодував про те, що не скористався миттєвою слабкістю своєї жертви і не проявив наполегливості. А коли вранці, ще сонний і в поганому настрої, спустився снідати, хлопець вистрибнув йому назустріч із якогось сховку, захоплено кинувся на шию і почав мордувати тисячами запитань. Едґар був щасливий, що його дорослий друг може приділити хвильку часу тільки йому і не доведеться ділити його увагу з мамою. Тепер барон повинен розповідати все тільки Едґарові, а не мамі, бо мама, попри свою обіцянку, так нічого і не переказала синові про дивовижні пригоди нового знайомого. І малий засипав бідного барона, якому з великими труднощами вдавалося приховати свій поганий настрій, сотнями набридливих дитячих питань. У ці питання він намагався вкласти переконливі докази своєї любові. Едґар був неймовірно щасливий від того, що його друг, приходу якого він терпляче очікував ще з самого ранку, нарешті з'явився.

Барон відповідав грубувато. Йому вже набридли ці дитячі вистежування Едґара, наївні питання і нестримність почуттів. Скільки можна проводити дні в товаристві дванадцятирічного хлопця і розмовляти про різні дурниці. Тепер йому хотілося тільки одного – якомога швидше добитися свого і залишитися нарешті на самоті з матір'ю хлопця, а постійна присутність Едґара перетворювала це на

проблему. Він уже почав шкодувати, що необачно пробудив у хлопцеві таку палку приязнь, але не бачив жодної можливості позбутися надто нав'язливого друга.

Хоча спробу він таки зробив. О десятій вони домовилися усі разом піти на прогулянку, тож до того часу барон дозволив хлопцеві теревенити у себе під вухом, сам при цьому переглядав газети, час від часу докидаючи слово до розмови, аби не образити малого. А коли стрілка майже сягнула домовленої цифри, він, ніби раптом щось пригадавши, попросив Едґара сходити до готелю навпроти і запитати, чи вже приїхав граф Ґрундгайм, його батько.

Хлопець нічого не запідозрив і був дуже радий нарешті прислужитися чимось другові. Гордий за свою роль посланця, він миттю зістрибнув зі свого місця і з такою швидкістю помчав дорогою, що люди здивовано озиралися йому вслід. Але Едґар хотів продемонструвати, яким швидким уміє бути, коли йому доручають важливі завдання. У готелі йому сказали, що граф ще не приїхав і навіть не повідомляв про свій приїзд. Цю новину він приніс назад, промчавши усю відстань усе з тою ж неймовірною швидкістю. Але не знайшов барона у вестибюлі. Тоді постукав у двері його кімнати, але там теж ніхто не відповідав. Хлопець стривожено обійшов усі кімнати – музичний салон, кав'ярню, побіг до маминої кімнати, щоб запитати її, але і мами не виявилося на місці. А коли він уже зовсім втратив надію довідатися хоча б щось, то запитав портьє, і дуже здивувався, почувши, що його мати і барон кілька хвилин тому кудись вийшли удвох.

Едґар терпляче чекав, наївно не сподіваючись нічого поганого. Вони точно повернуться через кілька хвилин, цього він був певен, адже баронові потрібно знати, що сказали у сусідньому готелі. Але години спроквола розтікалися в повітрі, і Едґар поволі починав непокоїтися. Відтоді, як цей чужий чоловік з'явився у його безтурботному житті зі своїми спокусами, Едґар весь час був напружений, знервований, забіганий. У тендітній дитячій душі кожне хвилювання залишає глибокий слід. Хлопець був блідим, його повіки нервово тремтіли. Він

чекав і чекав, спершу терпляче, потім схвильовано, а далі вже зі сльозами на очах. Але у нього так і не виникло жодної підозри. Сліпа довіра до нового чудового друга примушувала його думати хіба що про якусь помилку, і потай він навіть побоювався, що неправильно зрозумів своє завдання.

Дивно було лише те, що коли вони повернулися, пожвавлені приємною бесідою, то зовсім не здивувалися, побачивши його. Здавалося, їм не дуже і бракувало його:

– Ми йшли тобі назустріч, думали побачити тебе дорогою, Еді, – сказав барон і навіть не запитав, як там справи з його дорученням.

А коли хлопець, зовсім переляканий, що вони марно шукали його, почав допитуватися, якою дорогою вони йшли, і виправдовуватися, що сам він побіг вулицею навпростець, обравши найкоротший шлях, мама обірвала його:

– Добре вже! Добре! Діти не повинні так багато говорити.

Едґар почервонів від люті. Вже вдруге вона так жорстоко принижує його на очах у друга. Навіщо вона це робить? Чому весь час намагається поводитися з ним, як із дитиною, тоді як насправді, і у цьому він був цілковито впевнений, – він давно вже дорослий. Мабуть, вона заздрить йому, адже в нього тепер є друг, і хоче забрати його друга собі. Тоді мати зумисне повела барона іншою дорогою. Але Едґар не дасть принижувати себе і буде боротися. Він вирішив, що сьогодні за обідом не скаже до матері ні слова і спілкуватиметься лише зі своїм другом.

Але це було не так просто. Трапилося саме те, чого він найменше сподівався: його впертість ніхто не зауважив. Здається, вони не бачили навіть його самого. І це після того, як учора тільки про нього і розмовляли! Вони переговорювалися одне з одним через голову хлопця, жартували і сміялися, так, ніби він сидів під столом, а не поряд із ними.

Його щоки побуряковіли, у горлі застряг болючий клубок і від образи перехопило подих. Він із жахом усвідомив своє повне безсилля. Він приречений сидіти спокійно і спостерігати, як мати забирає собі його друга, єдину людину, яку він любив, а він навіть не може захиститися, а змушений мовчки спостерігати за цим. Йому хотілося встати і стукнути обома кулаками по столу. Хоча б для того, щоб вони помітили його. Але він стримався, просто поклав виделку і ножа біля тарілки і не проковтнув ні шматочка. Та навіть цей суворий піст довший час залишався непоміченим, мати зауважила це, аж коли подали десерт, і поцікавилася, як він себе почуває. "Це просто жахливо, – подумав він собі. – Вона завжди цікавиться лише тим, чи я не захворів, – про решту їй байдуже". Він коротко відповів, що не голодний, і вона заспокоїлася. Завоювати їхню увагу, здається, було взагалі неможливо. Барон, схоже, зовсім забув про його існування, він за увесь час не промовив до хлопця жодного слова. Сльози все невідворотніше наверталися Едґарові на очі, аж довелося застосувати дитячу хитрість і закритися серветкою, щоб ніхто не зауважив, як гарячі краплини покотилися йому по щоках і замочили солоним губи. Він зітхнув із полегшенням, аж коли вони встали з-за столу.

Під час вечері мати запропонувала поїхати разом до церкви Святої Марії. Едґар, почувши це, закусив губу. Отже, тепер вона ні на мить не залишить його наодинці з другом. Але і це було ще не все. Найгірший момент очікував його, вже коли вони вставали з-за столу, тоді мати сказала:

– Едґаре! Ти зовсім запустив навчання. Не хочеш хоча б раз посидіти вдома і повчитися?

І він знову люто стиснув свої дитячі кулачки. Весь час вона принижує його на очах його друга, весь час нагадує йому, що він ще маленький, повинен ходити до школи, а дорослі лише терплять його у своєму товаристві. Але цього разу її наміри були надто вже очевидними. Він не відповів, а лише мовчки розвернувся і пішов геть.

– Ну от, знову образився, – засміялася вона і сказала до барона: – Хіба це аж така несправедливість – один раз годинку попрацювати?

І тут у серці хлопця раптом щось обірвалося і застигло, коли барон, той, що називав себе його другом і жартував з його надмірної слухняності і домосідства, раптом сказав:

– Справді, година або дві нікому не зашкодять.

Невже це було зізнання? Невже вони справді домовилися між собою і тепер об'єдналися проти нього? У погляді хлопця спалахнула лють.

– Тато заборонив мені тут учитися. Тато хотів, щоб я тут відпочив і набрався сили, – скоромовкою виговорив він і з гордим усвідомленням своєї хвороби, ніби за останню надію, схопився за батьків авторитет. Це прозвучало як погроза. І що найдивніше: це слово справді налякало їх обох. Мати подивилася вбік і нервово забарабанила пальцями по столі. Між ними залягла напружена мовчанка.

– Як скажеш, Еді, – врешті промовив барон із силуваною посмішкою. – Не мені здавати іспити. Свої я вже давно провалив.

Але Едґар не засміявся з цього жарту, а лише подивився на барона уважним, суворим поглядом, який просвердлював наскрізь, ніби намагався проникнути в глибину душі. Що тут відбувається? Щось змінилося між ними. І хлопець не розумів чому. У його серці швидко стукотів маленький молоток – перша підозра.

Пекуча таємниця

"Що ж змінилося? – губився у здогадах хлопець, сидячи навпроти матері й барона в екіпажі. – Чому вони більше не ставляться до мене так, як раніше? Чому мама ховає очі, коли я дивлюся на неї? Чому барон усе жартує в моїй присутності та вдає з себе клоуна? І ніхто з них уже

не розмовляє зі мною, як учора чи позавчора, так ніби їх підмінили. У мами сьогодні такі червоні губи: напевно вона їх підфарбувала. Давніше вона ніколи цього не робила. А він весь час морщить чоло, ніби його хтось образив. А я ж нічого їм не зробив, не сказав ні слова, яке могло б їх зачепити. Ні, це все не має зі мною нічого спільного, вони самі ставляться одне до одного не так, як раніше. Ніби зробили щось недозволене і ніяк не наважаться у цьому зізнатися. Вони вже не жартують, як учора, не сміються, вони пригнічені, ніби щось приховують. Приховують свою таємницю, про яку не хочуть мені розповідати. Але я мушу за будь-яку ціну довідатися її. Я вже навіть здогадуюся, що саме це може бути, мабуть, це та сама таємниця, яка відкривається, коли перед моїм носом зачиняють двері спальні, про яку пишуть у книгах і співають в опері, – чоловік і жінка стоять одне навпроти одного з розкритими обіймами, а потім так само палко відштовхують одне одного. Мабуть, це та сама таємниця, яка була з моєю французькою гувернанткою, коли вона посварилася з татом і її відправили геть. Усі ці речі якось пов'язані, тут немає сумніву, але невідомо, як саме. Настав час довідатися про цю таємницю, схопити її, цей ключ, який відчиняє усі двері, перестати нарешті бути дитиною, від якої все приховують і замовчують, яку весь час обманюють. Зараз або ніколи! Я вирву в них цю жахливу таємницю", – на його чолі утворилася зморшка, з якою цей дванадцятирічний хлопчисько раптово постарів. Він занурився у свої невеселі роздуми, не звертаючи ні найменшої уваги на краєвид, який його оточував і виблискував свіжими та яскравими фарбами. Інтенсивна, ніби свіжовимита, зелень хвойних лісів на горах і все ще ніжний блиск долин, який буває лише ранньої весни. Він вдивлявся у чоловіка і жінку перед собою і намагався своїм чіпким поглядом, ніби вудкою, витягти з блискучої глибини їхніх очей страшну таємницю. Ніщо так не розвиває усі здібності ще несформованого дитячого інтелекту, як болюча підозра, ніщо так не стимулює думку, як слід, що веде у невідомість. Часом лише тоненькі двері відділяють дітей від світу, що його ми називаємо справжнім, а випадковий подув вітру може розкрити ці двері перед ними.

Едґар відчував себе як ніколи близько від великої таємниці, вона була просто перед ним, на відстані витягнутої руки, все ще не розгадана, але вже зовсім близько. Це збуджувало його і додавало якоїсь раптової святкової серйозності. Він підсвідомо відчував, що опинився на межі власного дитинства.

А пара навпроти відчувала перед собою якийсь неясний опір, не здогадуючись про його джерело. І хоча в екіпажі їх було всього троє, здавалося, що бракує місця. Дитячі очі паралізували їх своїм темним гарячим блиском. Мати й барон лише зрідка наважувалися підняти очі, заговорити. Вони вже не могли більше повернутися до попереднього, світського тону розмови, бо за час перебування на самоті занадто заглибилися у зовсім інший настрій довірливої та інтимної бесіди, обміну небезпечними словами, за якими ховалися і тремтіли натяки на потаємні жадання. Розмова не клеїлася, час від часу хтось із них заговорював, але невдовзі знову замовкав, ніби спотикаючись об затяте мовчання хлопця.

Це його вперте мовчання було особливо обтяжливим для матері. Вона обережно зиркнула на нього збоку і перелякалася, бо вперше помітила, наскільки схожою є манера хлопця зціплювати зуби і міцно стискати губи на те, як виражає свою лють її чоловік. Їй було неприємно саме тепер згадувати про чоловіка, адже вона збиралася потай зрадити йому. Блідий кароокий хлопець із насупленим чолом здавався їй тепер привидом, сторожем її сумління, а його присутність у тісному фаетоні була особливо нестерпною. І тут Едґар раптом підняв на неї очі й уважно дивився протягом секунди. Але вони обоє врешті не витримали і знову опустили очі: вони вперше в житті відчули ворожість одне до одного. Досі вони завжди сліпо довіряли одне одному, але тепер щось між ними, між матір'ю і сином, раптом змінилося. Уперше в житті вони почали спостерігати одне за одним, відділивши свої долі одну від одної, і потай відчули взаємну ненависть. Але ця ненависть була ще занадто новим, незнаним відчуттям для того, аби вони могли зізнатися в цьому.

Усі троє зітхнули з полегкістю, коли коні знову зупинилися біля готелю. Прогулянка вийшла невдалою – усі це відчували, але ніхто не

наважувався сказати вголос. Едґар першим зіскочив на землю. Його мати послалася на головний біль і поспіхом піднялася до своєї кімнати. Вона втомилась і хотіла побути на самоті. Едґар і барон залишилися наодинці. Барон розплатився з кучером, подивився на годинник і пішов до вестибюлю, не звертаючи уваги на малого. Він пройшов повз хлопця, навіть не глянувши на нього, його постать була ідеально стрункою, а хода легкою і пружною, – ще вчора Едґар намагався перед дзеркалом наслідувати цю манеру ходи, яка так подобалася йому. А тепер цей чоловік взагалі його не помічає. Здається, він просто забув про існування Едґара і залишив його стояти біля кучера, ніби когось незнайомого.

В Едґара всередині щось луснуло і розділилося навпіл, коли він побачив, як барон проминув його, хоча він і досі відчував, що обожнює свого колишнього друга. Його охопив розпач через таку байдужість барона, який навіть не зачепив його полою пальта, не промовив ані слова, хоча хлопець не відчував за собою жодної провини. Тут Едґар не витримав і стриманість, яка досі давалася йому такою дорогою ціною, покинула його, з його тендітних дитячих плечей спав штучно накинутий на них непомірний тягар гордості, він знову перетворився на дитину, маленьку і принижену, якою був учора і раніше. І мимоволі він кинувся за бароном. Його ноги тремтіли і підкошувалися, але він стрімко пробіг дрібними кроками і на сходах перегородив баронові шлях. А потім промовив голосом, у якому бриніли сльози:

– Що я вам зробив такого? Чому ви мене не помічаєте? Чому ви раптом стали зі мною так поводитися? І мама також? Чому ви весь час відсилаєте мене геть? Я заважаю вам чи, може, я зробив щось не так?

Барон злякався. У голосі хлопця було щось зворушливе, і він збентежився та відчув співчуття до наївної дитини.

– Еді, ну що ти вигадуєш! У мене сьогодні просто був поганий настрій. А ти чудовий хлопець і подобаєшся мені. Справді.

І він потріпав його за волосся, але при цьому намагався дивитися вбік, щоб не бачити цих велетенських вологих дитячих очей, у яких світилося благання. Йому стало соромно за комедію, яку він розігрує. Він шкодував, що так жорстоко зіграв на почуттях цієї дитини, а цей тоненький голос, у якому звучали притлумлені ридання, робив йому боляче.

– Іди до себе, Еді, сьогодні ввечері все знову буде добре, побачиш, – заспокоював він хлопця.

– І ви скажете мамі, щоб вона не відсилала мене спати?

– Добре, добре, Еді, я не дам їй цього зробити, – засміявся барон. – А тепер іди до себе, я мушу переодягнутись до вечері.

І Едґар пішов, трохи заспокоївшись. Але незабаром у його серці знову закалатав молоточок. Відучора він подорослішав на кілька років, і тепер у його дитячих грудях був незнаний досі гість – недовіра.

Він чекав. Незабаром усе проясниться. Вони знову сиділи всі разом за столом. О дев'ятій мати і справді не відіслала його спати. Він почав непокоїтися. Чому саме сьогодні вона залишила його тут, адже завжди вона була такою пунктуальною? Барон розповів матері про їхню розмову і його прохання? І раптом хлопець пошкодував, що побіг сьогодні за бароном із такою довірою в серці. О десятій його мати раптом піднялася й попрощалася з бароном. І, як не дивно, той зовсім не здивувався такому ранньому прощанню і не спробував затримати її, як робив це раніше. Молоток у душі хлопця стукав усе сильніше.

Настав час для остаточного прояснення. Він також піднявся і мовчки пішов слідом за матір'ю. Але при виході раптом непомітно подивився вгору. І справді, у цей момент він упіймав недвозначний погляд матері на барона, посмішку таємної згоди між цими двома. Отже, барон його

зрадив. Це пояснювало таке раннє прощання: вони хочуть заколисати його пильність сьогодні, щоб завтра він більше не заважав їм.

– Негідник, – пробурмотів він.

– Що ти маєш на увазі? – запитала мати.

– Нічого, – відповів він крізь зуби.

У нього тепер також була таємниця. І вона значила ненависть, сильну ненависть до них обох.

Мовчання

Едґар більше не хвилювався. Нарешті у нього в душі було одне-єдине чисте, ясне почуття: ненависть і відверта ворожість. Тепер, коли він уже був певен, що заважає їм, перебування у їхньому товаристві стало для нього особливо вишуканою і жорстокою насолодою. Його тішила думка, що він перешкоджає їм і виступає проти них з усією зібраною в кулак лютті. Насамперед він показав зуби баронові. Коли той вранці спустився донизу і кинув йому: "Привіт, Еді", хлопець, не підіймаючи голови і залишаючись у своєму фотелі, сухо пробурмотів: "Доброго ранку".

– Мама вже внизу?

– Не знаю, – відповів Едґар, не відриваючись від газети.

Барон здивувався. Що б це мало значити?

– Ти погано спав, Еді?

Але жарт не допоміг.

– Ні, – гаркнув хлопець, не перериваючи читання.

– Дурне теля, – пробурмотів собі під ніс барон, знизав плечима і пішов геть.

Це було офіційне оголошення війни.

З мамою Едґар теж тримався холодно і ввічливо. Її невмілу спробу відіслати його на тенісний корт він спокійно і впевнено відхилив. На його міцно стиснутих губах з'явилася гірка посмішка, яка ясно свідчила про те, що він не дасть себе більше обманювати.

– Краще я піду з вами на прогулянку, мамо, – сказав він із фальшиво зіграною привітністю й уважно подивився їй в очі. Ця відповідь явно їй не сподобалася. Вона трохи повагалася, ніби шукаючи правильну відповідь, а потім сказала:

– Чекай на мене тут, – і пішла снідати.

Едґар чекав. Але його недовіра ставала все більшою. Неспокій заволодів ним, і тепер він намагався знайти у кожному сказаному кимось із них слові ворожі наміри. Недовіра зробила його надзвичайно здогадливим. І замість того, щоб чекати у вестибюлі, як веліла йому мати, він вийшов надвір, до головного входу, звідки було видно і бічні двері. Щось у ньому запідозрило обман. Але вони більше не втечуть від нього. На вулиці він заховався за дровітнею, щоб стежити, самому залишившись непоміченим, як це робили герої його книг про індіанців. І десь за півгодини на його обличчі з'явилася задоволена посмішка – мати і справді вийшла з бічних дверей із букетом троянд у руках і в супроводі зрадника-барона.

Обоє здавалися щасливими. Невже вони вже зітхнули з полегшенням, раді, що втекли від нього і можуть залишитися наодинці

зі своєю таємницею? Вони розмовляли й сміялися, збираючись на прогулянку лісовою стежкою.

Тепер настав сприятливий момент. Едґар вийшов широкими кроками з-за дров, ніби випадково опинившись на цьому місці, і невимушено пішов у їхній бік, повільно, дуже повільно, аби досхочу натішитися з їхнього збентеження. Обоє були вражені і обмінялися здивованими поглядами. Повільно, з награною невимушеністю, він підійшов упритул і уважно подивився на них.

– Он ти де, Еді, а ми тебе шукали всередині, – врешті сказала мати.

"Як нахабно вона бреше", – подумав малий. Але його губи не ворухнулися, надійно зберігаючи таємницю ненависті.

Усі троє розгублено застигли на місці. Кожен спостерігав за іншими.

– Ну що ж, ходімо, – розчаровано сказала мати і відірвала з букета одну з троянд.

Її ніздрі злегка тремтіли, а це завжди було ознакою роздратування. Едґар зупинився і зробив вигляд, ніби все це його не обходить, подивився у небо, зачекав, поки вони рушать із місця, і пішов слідом. Барон зробив ще одну спробу позбутися його.

– Сьогодні відбувається тенісний турнір. Ти колись таке бачив?

Але Едґар тільки зневажливо глянув на нього. Він не відповів, а лише склав губи, ніби збирався засвистіти. Таким було його рішення. Дитяча ненависть вишкірила зуби.

Небажана поява хлопця стала для матері та її шанувальника важким тягарем. Вони йшли попереду нього, як в'язні на прогулянці під пильним оком охоронця – міцно стиснувши кулаки. І хоча хлопець нічого не

робив, його присутність з кожною миттю ставала все нестерпнішою. Він раз по раз кидав на них підозріливі погляди, вологі від сліз злості, застиглих в очах, був лютим і похмурим.

– Іди вперед! – раптом наказала мати, роздратована його постійним уважним прислуханням до розмови. – Не плутайся під ногами, це нервує!

Едґар послухався, але через кожні кілька кроків зупинявся, обертався і чекав на них, просвердлюючи їх уважним поглядом Мефістофеля[22] в образі чорного пуделя, оточував і ловив їх у сітку ненависті, в якій вони почували себе, ніби в пастці.

Його промовисте мовчання псувало їм настрій, а його похмурий погляд весь час обривав розмову. Барон уже не наважувався фліртувати і з жахом спостерігав, як ця жінка знову віддаляється від нього, її пристрасть холоне від страху перед цим нестерпним і набридливим хлопцем. Вони кілька разів намагалися почати розмову, але це ніяк не вдавалося, і обоє втратили надію, тож крокували у мовчанні, дослухаючись лише до того, як шурхотять гіллям дерева, і до власних нервових кроків. Дитина зіпсувала всю прогулянку.

Тепер уже всі троє були настроєні вороже. Малий зловтішався, відчуваючи, як їхня лють безсило закипає проти нього, проти самого факту його зневаженого ними існування. Він примруженим оком роздивлявся похмуре обличчя барона. Бачив, як той скреготить зубами від люті і ледь стримується, аби не зірватися у невідповідний момент. Бачив і роздратування матері, як і те, що вони обоє все шукали приводу насварити його і відправити геть. Але він не давав їм такої можливості, його тактика ненависті була старанно обдумана протягом довгих годин самотності, а тепер він бездоганно втілював цей план у життя.

– Ходімо назад! – сказала раптом мати.

Вона відчувала, що довго так не витримає і має щось зробити, щоб не закричати під цими тортурами.

– Шкода, – спокійно відповів Едґар. – Тут так гарно.

Обоє помітили, що малий знущається з них. Але не наважилися нічого сказати, бо за два дні цей маленький тиран чудово навчився володіти собою. Жоден м'яз на його обличчі не здригнувся і не видав іронії. Вони мовчки пройшли весь довгий шлях назад, до готелю. Коли вони з сином залишилися вдвох у кімнаті, її роздратування не зникло. Вона різким жестом відкинула геть парасольку від сонця і рукавички. Едґар відразу ж помітив, що її нерви напружені і вона шукає приводу, щоб розрядитися на комусь, але саме цього він і домагався, тож спеціально не пішов до себе, щоб розлютити її ще більше. Вона ходила з кутка в куток, сідала і тарабанила пальцями по столі, а потім знову вставала.

– Ти тільки подивися, на кого ти схожий! Незачесаний, брудний! Як можна в такому вигляді з'являтися на люди! Тобі не соромно, ти ж уже дорослий!

Без жодного слова заперечення хлопець устав і пішов зачесатися. Це його мовчання, затяте і холодне, цей вираз знущання на тремтячих губах доводили її до відчаю. Їй хотілося накинутися на нього з кулаками.

– Іди до своєї кімнати! – крикнула вона йому.

Вона не могла більше витримувати його присутності. Едґар мовчки посміхнувся і пішов.

Як вони тепер тремтять перед ним, бояться кожної миті, проведеної разом, бояться його безжального і невідступного погляду! І пропорційно до їхньої розгубленості перед ним зростала і його зловтіха. Тепер Едґар мучив їх обох, відчуваючи їхню беззахисність перед собою, із дитячою,

ще майже тваринною жорстокістю. Барон не так гостро реагував на лють хлопця, бо сподівався на те, що це лише настрій, дитяча гра, і не дуже тривожився, зосередившись на досягненні власної мети. Але мати все частіше втрачала контроль над собою. Можливість накричати на нього полегшувала її страждання.

– Не бався виделкою! – робила вона йому зауваження за столом. – Ти страшенно невихований, тобі ще рано сидіти за одним столом із дорослими.

Едґар тільки посміхався, схиляючи голову набік. Він знав, що вона сварить його з відчаю, і тішився, що дорослі зраджують себе такою поведінкою. Тепер його погляд був абсолютно спокійним, як погляд лікаря. Давніше він, мабуть, робив би капості, щоб подратувати їх, але ненависть швидко навчила його багато чого. І тепер він лише мовчав, мовчав і знову мовчав, аж поки вона не починала кричати під тиском його мовчання.

Мати більше не могла витримувати цього напруження. І коли вони вкотре встали з-за столу і Едґар пішов слідом за ними, вона зірвалася. Забула про обережність і викрикнула йому в обличчя всю правду. Вимучена його невтомним стеженням, вона стала на диби, немов кінь, якого замучили надокучливі мухи.

– Скільки ти ще будеш бігати за мною хвостом, ніби трирічна дитина? Мені набридло це. Діти не повинні весь час ходити слідом за дорослими. Запам'ятай це! Займися чимось сам хоча б на годину. Почитай або побався. Дай мені спокій! Мене нервує те, що ти все ходиш за мною з такою кислою міною.

Нарешті він вирвав у неї це зізнання! Едґар засміявся, а мати й барон розгубилися. Вона відвернулася і пішла геть, зла на себе за те, що не стрималася перед дитиною. Але Едґар тільки холодно промовив:

– Тато не хотів, щоб я сам ходив кудись. Він наказав мені обіцяти йому, що я буду обережним і не відходитиму далеко від тебе.

Він робив наголос на слові "тато", бо вже помітив, що це слово змушує їх напружитися. Отже, його батько також був замішаний у цій пекучій таємниці. Здається, у тата була якась потаємна влада над цими двома, бо вже саме згадування його імені лякало їх і примушувало знітитися. Цього разу вони знову нічого йому не сказали. Вони склали зброю. Мати пішла вперед, барон за нею. А позаду всіх ішов Едґар, але не понуро, ніби слуга, а твердо, суворо і невблаганно, ніби вартовий. Він подзвонював невидимим ланцюгом, яким зв'язав їх обох і з якого їм тепер було не вирватися. Ненависть зміцнила його дитячу силу, і він, невтаємничений, був тепер могутнішим за них обох, які володіли таємницею.

Брехуни

Але час не стояв на місці. У барона залишалося всього кілька днів, і треба було використати їх. Протистояти розлюченій дитині було марно, це відчували вони обоє, тому вирішили вдатися до останнього, зовсім негідного засобу хоча б на якийсь час уникнути його тиранії: до втечі.

– Віднеси ці листи на пошту і відправ рекомендованими, – звеліла мати Едґарові.

Вони удвох стояли у вестибюлі, а барон надворі розмовляв із фірманом.

Едґар із недовірою взяв два листи. Він помітив, що перед тим слуга виконував якесь доручення матері. Вони знову змовилися проти нього?

Він повагався.

– Де ти чекатимеш мене?

– Тут.

– Справді?

– Так.

– Але не йди нікуди! Стій і чекай тут на мене, поки я не повернуся, добре? – Він розмовляв із матір'ю майже суворо, віддавав їй накази, бо відчував свою перевагу.

Багато що помінялося за цих два дні.

І він пішов із листами до виходу. У дверях зіткнувся з бароном і заговорив з ним уперше за ці два дні:

– Я тільки збігаю на пошту, віднесу ці два листи, мама зачекає. Будь ласка, не їдьте нікуди без мене.

Барон поспіхом протиснувся повз нього досередини.

– Добре, добре, ми зачекаємо.

Едґар помчав на пошту. Там була черга. Якийсь дядько застряг біля віконечка і ставив десятки нудних запитань. Але нарешті завдання було виконано і можна було бігти назад, до готелю. Але там Едґар встиг побачити лише, як його мати і барон від'їхали геть у фіакрі.

Він нетямився від люті й ледь стримався, щоб не підняти каменюку і не шпурнути їм услід. Отже, вони таки втекли від нього, але ж за допомогою якої підлої і нахабної брехні! Те, що його мати може брехати, він знав відучора. Але те, що вона може так нахабно і відверто порушити щойно дану обіцянку, примусило його втратити останню довіру до неї. Він нічого більше не розумів у цьому світі, відколи слова,

за якими, як він сподівався, стоїть дійсність, насправді виявилися лише кольоровими мильними бульбашками, які надуваються, а потім тріскають і зникають, не залишаючи ні сліду. Але що за страшна таємниця може примусити дорослих зайти аж так далеко, щоб обманювати дитину і тікати геть, немов злочинцям? У книгах, які він читав, люди вбивали й обманювали одне одного задля грошей, влади або королівств. Але яка була причина у цих двох тікати від нього, що ховають вони під своїми численними обманами? Він довго сушив собі голову над цим. Інтуїтивно відчував, що ця таємниця є замком, на який закривається дитячий світ, і завоювати цю таємницю означає нарешті стати дорослим, перетворитися на чоловіка. О, як він хотів довідатися цю таємницю! Але ясно думати йому не вдавалося. Його мучила лють на них за втечу, і від цього всі його думки переплуталися, він відчував себе, немов у гарячці.

Він побіг до лісу, де за деревами ніхто не міг побачити, як гарячі сльози заливають його обличчя.

– Брехуни! Собаки! Наволоч! Падлюки! – він змушений був голосно викрикнути всі ці слова, щоб не захлеснутися ними. Лють, неспокій, тривога, цікавість, безпорадність і зрада останніх днів, його програна битва за право подорослішати – усе це вирвалося тепер з його грудей пекучими сльозами. Це був останній плач його втраченого дитинства, прощальний вибух сліз, він востаннє по-жіночому віддався розкоші плачу. Протягом цієї години самовідданої люті він виплакав із себе все – довіру, любов, побожність, повагу – усе своє дитинство.

Хлопець, який повертався назад у готель, уже став зовсім іншою людиною. Він був холодним і діяв за точним розрахунком. Спершу пішов до своєї кімнати і старанно вимив обличчя й очі, щоб не дати цим двом потішитися слідами від його сліз. А потім старанно підготував помсту. І спокійно, без тіні неспокою, почав чекати їхнього повернення.

У вестибюлі зібралося чимало народу, коли надворі до входу під'їхав екіпаж із обома втікачами. Кілька чоловіків грали в шахи, інші читали

газети, жінки розмовляли. А за ними непорушно сидів блідий хлопець, його повіки злегка тремтіли. Коли його мати і барон зайшли досередини, то трохи збентежилися, зустрівши його так відразу, і не встигли вони ще вимовити заздалегідь приготовану побрехеньку, як він прямо й спокійно підійшов до них і з викликом сказав:

– Пане бароне, я хотів би поговорити з вами.

Барон зніяковів. Він відчув, що його зловили на гарячому.

– Добре, добре. Згодом!

Але Едґар повторив дуже голосно і чітко, так, що могли чути всі довкола:

– Але я хотів би поговорити з вами негайно. Ви поводили себе негідно. Ви збрехали мені. Ви знали, що моя мама чекає на мене і…

– Едґаре! – вигукнула його мати, побачивши, що всі дивляться на них. – Едґаре! – і кинулася до нього.

Але хлопець, побачивши, що вона намагається його перекричати, вигукнув ще голосніше:

– Я повторюю вам перед усіма: ви нахабно збрехали мені, а це підло і підступно!

Барон зблід, усі присутні замовкли, дехто засміявся.

Малий сильно тремтів від збудження. Мати вхопила його за плече.

– Негайно йди до себе, а то я відшмагаю тебе при всіх! – хрипло промовила вона.

Але Едґар уже заспокоївся. Йому було прикро за те, що він поводився так емоційно. Він був незадоволений собою, бо планував порозмовляти з бароном крижаним тоном і принизити його, але лють виявилася сильнішою за нього. Спокійно, без поспіху, він обернувся і попрямував до сходів.

– Пане бароне, вибачте, будь ласка, його невихованість. Ви ж знаєте, який він нервовий, – пробурмотіла жінка, розгублена під численними поглядами, які були прикуті до них.

Найбільше вона боялася скандалу і тепер намагалася якось виправити ситуацію. І замість того, щоб відразу втекти, вона спершу пішла до портьє, розпитала, чи не було пошти і ще про якісь дрібниці, а вже аж потім піднялася нагору, зашурхотівши подолом сукні, ніби нічого не трапилося. Але за нею тихо шуміли голоси і стриманий сміх.

Дорогою її хода сповільнилася. Вона завжди відчувала себе безпорадною у серйозних ситуаціях, тепер їй теж було страшно перед сценою, яка на неї чекала. Важко було б заперечити синові свою провину перед ним, а крім того, її лякав його новий погляд, цей чужий і дивний погляд, який викликав у ній невпевненість і безсилля. Від страху вона вирішила спробувати діяти лагідно. Бо в битві роздратована дитина мала б перевагу над нею – це вона відчувала.

Вона тихенько відчинила двері. Едґар сидів у кімнаті, спокійний і незворушний. Він підняв на неї очі, в яких не було й тіні страху чи хоча б цікавості. Здавалося, він дуже впевнений у собі.

– Едґаре! – почала вона якомога м'якше. – Що ти собі таке вигадав? Мені було соромно за тебе. Як можна бути таким невихованим! І так нахабно поводити себе з дорослими! Ти мусиш негайно перепросити в пана барона.

Едґар подивився у вікно. Він сказав своє "ні" не лише їй, а й деревам у вікні.

Їй стало ще страшніше від його впевненості в собі.

– Едґаре, що з тобою відбувається? Ти дуже змінився останнім часом. Я просто не знаю, що думати. Ти ж завжди був розумною і чемною дитиною, з якою можна було про все домовитися. І раптом ти починаєш поводитися так, ніби в тебе вселився диявол. Чим тобі не догодив барон? Ти ж так захоплювався ним. А він був до тебе такий добрий.

– Бо він хотів познайомитися з тобою.

Вона розгубилася.

– Дурниці! Не вигадуй! Як ти міг таке подумати!

Але тут малий не витримав.

– Він брехун, дуже нечесний чоловік. Він робить усе підступно і підло. Він хотів познайомитися з тобою, тому був милий зі мною і пообіцяв мені пса. Я не знаю, що він пообіцяв тобі і чому він такий милий з тобою, але і від тебе він щось хоче. Це правда, мамо. Бо інакше він не був би таким увічливим і привітним. Це поганий чоловік. Він бреше. Ти тільки подивися, як нещиро він усміхається. Я ненавиджу його, цього нещасного брехуна. Цього негідника…

– Едґаре, як можна так говорити про когось, – вона була розгублена і не знала, що казати.

У ній всередині ворухнулося непевне почуття, яке підказувало, що дитина каже правду.

– Він негідник, і ніхто мене не переконає, що це не так. Ти сама побачиш, досить лише придивитися. Чому він мене боїться? Чому ховається від мене? Бо знає, що я бачу його наскрізь, що знаю про його наміри. Він – негідник!

– Едґаре, як ти можеш казати таке! Як ти можеш! – Її мозок відмовлявся працювати, а пересохлі губи тільки повторювали раз по раз одне і те ж речення. Їй раптом стало дуже страшно, і вона не знала, кого боїться – барона чи власного сина.

Едґар побачив, що справив враження на матір. І йому захотілося перетягти її на свій бік, зробити з неї товариша у своїй ненависті, у боротьбі проти барона. Він підійшов до матері, ніжно обійняв її і заговорив лагідним голосом, який тремтів від збудження.

– Мамо, – сказав він. – Невже ти сама не помітила, що у нього недобрі наміри. Під його впливом ти сильно змінилася. Це ти змінилася, а не я. Він настроїв тебе проти мене, і все тільки для того, щоб бути з тобою без мене. Він хоче обдурити тебе, у цьому немає сумніву. Я не знаю, що він тобі пообіцяв. Я знаю тільки те, що він не дотримає обіцянки. Ти повинна стерегтися його. Той, хто збреше раз, зробить це і вдруге. Він поганий чоловік, йому не можна довіряти.

Цей голос, м'який і сповнений ридань, прозвучав ніби з глибини її власного серця. Відучора щось підказувало їй зробити так, як радить дитина, і цей внутрішній голос ставав усе відчутнішим. Але вона соромилася визнати, що її власний син має рацію. І втекла із невпевненості і розчулення, які охопили її, вона обірвала його різким реченням і випросталася:

– Діти не розуміють таких речей. Це не твоя справа. Ти мусиш поводитися пристойно. От і все.

Обличчя Едґара застигло у непроникну маску.

– Як хочеш, – холодно сказав він. – Я тебе попередив.

– Отже, ти не будеш перепрошувати?

– Ні.

Вони набурмосено стояли одне навпроти одного. Вона відчувала, що під питанням опинився її авторитет.

– Тоді ти їстимеш тут, у себе в кімнаті. Один. І не з'являтимешся до спільного столу в їдальні, поки не перепросиш. Доведеться навчити тебе пристойної поведінки. Ти не вийдеш зі своєї кімнати без мого дозволу. Зрозумів?

Едґар засміявся. Ця зверхня посмішка, здавалося, вже зрослася з його губами. Усередині він був злий сам на себе. З його боку було по-дурному знову піддатися почуттям і ще й спробувати застерегти цю брехунку.

Мати вийшла з кімнати, навіть не глянувши на нього. Їй було страшно від погляду цих прозірливих очей. Син лякав її відтоді, як почав помічати занадто багато і відкрито говорив їй про речі, яких вона уникала. Її лякало відчуття, ніби її внутрішній голос, її сумління відділилося від неї, втілилося у постать її власної дитини і тепер постійно буде поряд і застерігатиме її, знущатиметься з неї. Досі дитина завжди була поряд із її життям, була прикрасою, іграшкою, чимось милим і добре знаним, зрідка – трохи обтяжливим, але це завжди було щось дуже суголосне з її життям. Тепер син уперше пішов проти її волі. І до її думок про нього знай домішувалося щось схоже на ненависть.

Але коли вона, трохи втомлена, спускалася сходами, голос дитини виривався з її власних грудей.

– Ти повинна берегтися його.

Це застереження важко було заглушити. Вона зупинилася біля дзеркала і зазирнула у нього, вивчаючи власне відображення, – вдивлялася уважно, ще уважніше, аж поки її вуста не округлилися в усмішку і з них не зірвалося небезпечне слово. Голос усе ще звучав усередині, але вона підняла руки догори, ніби струшувала з себе ці невпевнені роздуми, і кинула в дзеркало рішучий погляд. Потім поправила сукню і пішла донизу впевненою ходою гравця, який кидає на зелене сукно свій останній золотий.

Сліди в місячному світлі

Едґарові принесли їжу до кімнати, де він відбував свій домашній арешт. Коли за кельнером клацнув замок у дверях, малий аж підскочив від гніву. Напевно, це його мати веліла зачиняти двері на замок, ніби Едґар був диким звіром. У нього в голові заворушилися похмурі думки.

"Цікаво, що відбувається там, унизу, поки я тут сиджу під замком? О, ця таємниця, яку я відчуваю щоразу, коли опиняюся поміж дорослими, таємниця, через яку вони зачиняють від мене двері вночі, стишують голоси, якщо я випадково опиняюся поруч, ця велика таємниця, до якої я за останні дні підійшов уже так близько, яку майже тримав у руках, але так і не можу зловити! Що я тільки не робив, аби здобути її! Колись я викрав у тата з письмового столу книги і прочитав їх, усі ці дивні речі там були описані, але я нічого не зрозумів. Мабуть, існує якась печать, у мені чи в комусь іншому, і спершу треба зірвати її, щоб збагнути таємницю. Я просив нашу покоївку пояснити мені незрозумілі місця у книгах, але вона тільки посміялася з мене. Бути дитиною жахливо, коли тебе все цікавить, але нікого не можеш ні про що запитати, весь час ці дорослі тебе висміюють, так ніби ти дурний і ні до чого не здатний. Але я довідаюся про все, я відчуваю, що незабаром буду все знати. Частина таємниці вже в моїх руках, і я не випущу її, поки не довідаюся всього!"

Він прислухався, чи ніхто не йде. Легкий вітерець прослизнув поміж деревами за вікном і розколов застигле дзеркало місячного світла на сотні друзок, які розлетілися поміж гілок.

"Ці двоє планують щось недобре, інакше вони не вигадували б стільки брехливих відмовок тільки для того, щоб відіслати мене геть. Напевно, тепер вони сміються з мене, ці нещасні, тішаться, що нарешті позбулися мене, але я буду сміятися останнім. Це було по-дурному з мого боку дозволити зачинити себе тут і дати їм повну свободу замість того, щоб ходити за ними слідом і стежити за кожним їхнім словом і жестом. Я знаю, дорослі завжди необережні. Ці також чимось себе зрадять. Вони думають про нас, що ми ще зовсім маленькі і спимо вечорами, але забувають при цьому, що можна лише удавати сон і підслуховувати, що можна прикидатися дурним, але насправді бути дуже розумним. Нещодавно у моєї тітки народилася дитина, і вони знали про це задовго до народження, але переді мною вдавали, ніби для них це несподіванка. Але я також усе знав, бо чув їхню розмову за кілька тижнів перед тим, коли вони думали, ніби я сплю. Цього разу я також перехитрю їх, цих негідників. Якби я тільки міг проникати крізь двері, я би з таким задоволенням підслухав їх тепер, коли вони вважають себе у безпеці. Може, мені подзвонити, тоді прийде покоївка і запитає, що мені треба. Або я можу погаласувати, розбити посуд чи щось подібне, і тоді також відчиняться двері. І я вислизну в коридор і зможу підслухати їх. Але ні, це не підходить. Ніхто не повинен бачити, як погано вони поводяться зі мною. Для цього я занадто гордий. Я помщуся їм за все завтра".

Унизу засміялася якась жінка. Едґар здригнувся, дослухаючись, чи це, часом, не його мати. У неї була причина тішитися, сміятися над своїм маленьким і безборонним сином, якого можна зачинити в кімнаті, коли він засильно набридатиме, якого можна закинути в куток, як жмуток мокрого одягу. Він обережно висунувся з вікна. Ні, це була не його мама, а якісь чужі дівчата, які насміхалися з хлопця.

І в цей момент він раптом зауважив, що його вікно розташоване зовсім невисоко. І щойно він це встановив, як відразу ж до голови прийшла ідея вистрибнути на вулицю і підслухати їх у момент, коли вони зовсім цього не сподіваються. Його охопила радість за власну кмітливість. На мить йому здалося, ніби він тримає в руках велику

таємницю свого дитинства, а вона світиться усіма вогнями. "Швидше! Геть звідси!" – підганяв його внутрішній голос. Він озирнувся, але не побачив ніякої небезпеки. Навколо не було жодної душі. І він вистрибнув. Під ногами тихо заскрипів гравій, але цього ніхто не зауважив.

За ці два дні вистежування і підслуховування стало основним задоволенням у його житті. І це задоволення тепер було змішане зі страхом, коли він навшпиньки прокрадався під стіною готелю, старанно оминаючи освітлені ліхтарями ділянки. Спершу він, обережно притиснувшись носом до скла, роздивився ресторан. За їхнім столиком не було нікого. Тоді він пішов далі, від вікна до вікна. Не наважувався зайти досередини, бо боявся випадково зустріти їх у коридорі. Їх ніде не було. Але раптом він побачив дві тіні, які виходили з дверей, і ледь встиг заховатися у темряву перед тим, як упізнав свою матір у компанії незмінного супутника. Отже, він прийшов дуже вчасно. Про що вони розмовляли? Він не розумів. Вони говорили тихо, а вітер неспокійно шарудів між деревами. Але ось прозвучав сміх його матері. Це був дивний сміх, він ніколи раніше не чув, щоб вона так сміялася – захлиналася, ніби її лоскотали, але водночас нервово і збуджено, він відчув щось чуже у цьому сміхові і злякався. Вона сміялася. Отже, ніякої небезпеки у тому, чим вони займаються, не було. Те, що від нього приховують, – це не щось велике і страшне. Едґар був трохи розчарований.

Але чому вони вийшли з готелю? І куди прямують удвох серед ночі? Високо в горах, мабуть, дув сильний вітер, бо небо, ще мить тому ясне і зоряне, раптом потемніло. Чорні рушники, накинуті невидимими долонями, час від часу закривали місяць, і ніч ставала такою непрозорою, що часто неможливо було розгледіти навіть стежки під ногами. Але щойно місяцеві вдавалося звільнитися, як усе довкола знову виблискувало у його м'якому світлі, що його він розливав під собою, ніби холодне срібло. Ця гра світла й тіні була таємничою і захопливою, як гра жінки, яка то оголює, то закриває своє тіло. І ось краєвид знову здер із себе покривало: Едґар побачив перед собою на стежці два силуети,

точніше, один, який складався з двох фігур, що йшли, щільно притиснувшись одна до одної, так ніби їм було страшно і вони намагалися позбутися свого страху в тісних обіймах. Але куди йдуть ці двоє? Сосни стогнали, а в лісі вирував якийсь неспокій, ніби там тривало полювання. "Я піду за ними, – подумав Едґар. – Вони не почують моїх кроків посеред цього завивання вітру в лісі". І, поки вони йшли внизу прямою дорогою, він перебігав у хащах від дерева до дерева, ховаючись у тінь. Хлопець уперто і невблаганно пересувався слідом за ними, був удячний вітрові, який робив нечутними його кроки, але одночасно проклинав його, бо вітер заносив убік від нього їхні слова. Якби йому хоч раз удалося почути їхню розмову, таємниця була б уже в нього в руках.

А двоє внизу нічого не підозрювали. Вони відчували себе на самоті посеред цієї неспокійної ночі і дослухалися до хвилювання, яке наростало у них усередині. У них не виникало ні найменшої підозри щодо того, що вгорі, над стежкою, за ними пильно стежить пара цікавих очей, яким не дає спокою ненависть. Раптом вони зупинилися. Едґар теж зупинився і притиснувся до дерева. Йому стало дуже страшно. А якщо вони зараз раптом повернуть назад і швидше за нього дійдуть до готелю, а там мама побачить його порожню кімнату? Тоді все пропало, вони здогадаються, що він потай їх підслуховував. І йому вже ніколи не вдасться довідатися їхню таємницю. Але вони вагалися, мабуть, не могли домовитися. На щастя, яскраво світив місяць і хлопець міг чітко все роздивитися. Барон показав на темну вузьку стежку, яка вела донизу, в долину, там світло місяця не розливалося широкими смугами, як тут, на стежці, а лише пробивалося окремими краплинами і променями.

"Чому він хоче спуститися туди?" – злякано подумав Едґар.

Його мати, здається, відмовлялася, але барон намагався переконати її. З того, як він жестикулював, було зрозуміло, що його наполягання стають усе більш рішучими. Хлопець перелякався ще більше. Чого цей негідник хоче від його мами? Навіщо намагається затягти її кудись у темряву? В уяві хлопця раптом виникли епізоди з прочитаних книг, бо

свій життєвий досвід він наразі міг черпати тільки з них, і в цих епізодах траплялися вбивства та викрадення, злочини, скоєні у темряві. Точно, він збирається убити її, і тому так важливо, щоб Едґара не виявилося поряд і щоб вона погодилася прийти з ним у це безлюдне і темне місце. Мабуть, зараз варто закричати і покликати на допомогу. Убивця! Малий уже збирався вигукнути це страшне слово, але губи його пересохли і він не зміг нічого сказати. Його нерви напружилися, від збудження він ледь тримався на ногах – і тут у нього під руками тріснула гілка.

Обоє злякано озирнулися і втупилися в темряву. Едґар застиг на місці і ще більше притиснувся до дерева, намагаючись заховати своє маленьке тіло в тіні. Запала мертва тиша. Але вони, здається, налякалися.

– Ходімо назад, – почув він голос матері.

Це прозвучало стривожено. Барон погодився – мабуть, також занепокоївся. І вони повернули назад, тісно притиснувшись одне до одного. Едґарові пощастило, що вони були настільки зайняті собою. Він продирався на всіх чотирьох кінцівках по землі, вкритій глицею, його долоні були в крові, але нарешті він дістався до повороту в лісі й звідти щодуху помчав назад, до готелю. Кількома стрибками вибіг по сходах. На щастя, ключ, яким його зачинили, залишився у дверях, він повернув ключа, миттю забіг до кімнати і скочив до ліжка. Минуло кілька хвилин, поки його серце заспокоїлося і не гатило більше з усієї сили в груди, ніби серцевина розхитуваного дзвону.

Тоді він наважився встати, підійшов до вікна і дочекався їхнього приходу. Чекати довелося досить довго. Мабуть, вони йшли дуже, дуже повільно. Він обережно визирав з-за віконної рами. Ось вони поволі наближаються, на їхньому одязі розлите місячне світло. У цьому зеленкуватому освітленні вони скидаються на привидів, і хлопцеві знову стало страшно і цікаво, чи справді барон убивця, а Едґарові своєю присутністю вдалося запобігти страшній трагедії. Їхні білі, мов крейда, обличчя було дуже чітко видно у нічному освітленні. На материному лиці

було відчуття райського блаженства, хлопець ніколи раніше не бачив її такою, а обличчя барона, навпаки, виражало незадоволення і роздратування. Напевно, через те, що не вдалося здійснити задумане.

Вони підійшли зовсім близько. Уже біля самого готелю відстань між ними збільшилася. Цікаво, чи подивляться вони нагору? Але вони не подивилися. "Ви забули про мене, – із люттю і потаємним тріумфом подумав Едґар. – Але я про вас не забув. Ви, мабуть, думаєте, що я сплю або що мене взагалі не існує, але ви ще пошкодуєте про цю свою помилку. Я стежитиму за кожним вашим кроком, аж поки не вирву в цього негідника його таємницю, цю жахливу таємницю, яка не дає мені спати ночами. Я розірву вашу дружбу. Я не сплю".

Обоє поволі наближалися до входу. І коли вони один за одним заходили до готелю, їхні тіні на мить знову злилися і єдиною чорною тінню прослизнули в двері. І майданчик перед готелем знову спорожнів і виблискував у місячному світлі, ніби широке засніжене поле.

Напад

Едґар відійшов од вікна. Він важко дихав і здригався від жаху. Він ще ніколи в своєму житті не опинявся так близько від таємниці. Світ хвилювань, захоплюючих пригод, світ убивств і обманів у його уяві досі завжди був розташований лише у книгах, у казках, у мріях, у несправжньому і недосяжному житті. Але тепер він відчув себе у самій гущі цього жахливого світу, і вся його істота пережила сильний струс через цю несподівану зустріч. Ким був цей таємничий чоловік, який так раптово вдерся у їхнє спокійне існування? Невже він справді вбивця і тому весь час намагається завести його матір у якийсь віддалений безлюдний і темний куток? Здається, найгірше ще попереду. Але хлопець не знав, що йому робити. Вирішив, що завтра ж напише або дасть телеграму батькові. Але чи не буде це надто пізно? А що як найстрашніше станеться ще сьогодні ввечері, адже мати ще не повернулася і цей ненависний чужий чоловік усе ще поряд із нею.

Готельний номер, у якому мешкали Едґар із мамою, окрім звичайних дверей, мав ще декоративну портьєру, яка прикривала вхід до кімнати з боку загального коридору. Між дверима і портьєрою був проміжок завширшки із шафу. Едґар затиснувся у цю вузьку темну щілину і дослухався до кроків. Він вирішив ні на мить не залишати матір саму. Тепер, опівночі, коридор був порожнім, освітленим однією-єдиною лампою.

Хвилини тягнулися для хлопця нестерпно довго, але нарешті він почув обережні кроки на сходах. Насторожено прислухався. Це не була рішуча хода людини, яка прямує до своєї кімнати, а ледь чутні кроки, які все завмирали і сповільнювалися, ніби хтось дуже важко підіймався стрімкою і безкінечною стежкою. А під час зупинок чиїсь голоси то пожвавлено шепталися, то замовкали. Едґар тремтів від напруження. Цікаво, чи це вони? Невже вони досі разом? Шепіт був ще надто далеко. Але кроки, хоча і страшенно повільно, все ж наближалися. І от хлопець нарешті розчув ненависний хрипкий голос барона, який сказав щось незрозуміле, а потім рішучу відмову матері:

– Ні! Не сьогодні! Ні!

Едґар затремтів ще сильніше, а тим часом вони підійшли вже зовсім близько, і тепер усе було чути дуже чітко. Кожен крок, навіть найтихіший, болісно відлунював у грудях хлопця. А голос, яким ненависним тепер здавався йому цей голос, жадібний голос ворога, який вічно щось випрошував:

– Не будьте такою жорстокою. Ви така чарівна сьогодні ввечері.

І у відповідь:

– Ні, я не можу. Не можу, пустіть мене.

У голосі матері стільки страху, що хлопець не на жарт перелякався. Що він хоче від неї? Чого вона боїться? Вони підходять усе ближче і вже стоять, напевно, під самими дверима. А він – просто біля них, невидимий, тремтить від жаху на відстані витягнутої руки, захищений лише шматяною завісою. Голоси вже так близько, що чути навіть дихання.

– Ходімо, Матильдо, ходімо!

І знову стогін матері, цього разу вже слабший, стогін опору.

Але що це? Вони знову віддаляються кудись у темряву. Мати не зупинилася біля своєї кімнати, а таки пішла далі, за ним! Куди він тягне її? Чому вона мовчить? Невже він запхнув їй кляп до рота і стиснув за горло? Малий божеволіє від цих жахливих думок. Тремтячою рукою відхиляє двері на ширину пальця. Тепер він бачить їх обох у темному коридорі. Барон обійняв його матір рукою за талію і поволі кудись веде, а вона, здається, погоджується іти з ним. Вони зупиняються біля кімнати барона.

"Він хоче затягнути її туди, – лякається Едґар. – Зараз трапиться найстрашніше".

І він різким рухом відхиляє завісу, вискакує в коридор і кидається до парочки. Його мати скрикує, перелякана несподіваною атакою з темряви. Здається, вона майже втратила свідомість і повисла на руці свого супутника, який ледь втримує її. Але на цьому все не закінчується, барон раптом отримує ще й несильний, але лютий удар невеликим кулаком в обличчя, губи боляче притискаються до зубів, а хтось по-котячому повисає на його одязі. Барон випускає перелякану жінку, і вона відразу ж тікає, а сам завдає удару всліпу, хоча ще не знає, з ким б'ється.

Хлопець усвідомлює, що він слабший, але не відступає. Нарешті настала мить, коли він може помститися за все – за зраджену любов, за накопичену ненависть. Він лупить своїми невеличкими кулаками навпомацки поперед себе, закусивши губу в сліпій затятій люті. Барон уже теж упізнав його і радий помститися цьому таємному шпигунові за всі неприємності останніх днів і за зіпсуту гру. Він теж б'є навмання, б'є з усієї сили. Едґар застогнав від болю, але не здався і не покликав на допомогу. Хвилину вони мовчки і затято лупцюють одне одного у темному опівнічному коридорі. Урешті баронові стає соромно за цю дурнувату бійку з дитиною, він хапає хлопця за комір і хоче відштовхнути від себе. Але в цей момент малий усвідомлює, що він слабший і зараз його переможуть, тому з останніх сил кусає руку, що вхопила його. Барон мимоволі скрикує і відпускає хлопця, а той миттю тікає до своєї кімнати і зачиняє двері.

Ця опівнічна бійка тривала всього хвилину. Її не почув ніхто з сусідніх кімнат ні праворуч, ані ліворуч. Усюди тихо, курортники сплять. Барон витирає закривавлену руку хустинкою і стривожено вдивляється у темряву. Але ніхто їх не підслуховує. Тільки під стелею, ніби насміхаючись із нього, слабо горить нічник.

Негода

"Що це було? Сон? Зле і загрозливе нічне видіння?" – питав себе Едґар, прокинувшись наступного ранку після нічних страхіть зі скуйовдженим волоссям, що позлипалося від поту. Голова тупо боліла, усі кінцівки заніміли і не згиналися, мов дерев'яні, він подивився на себе і з жахом зауважив, що спав одягнутий. Зіскочив з ліжка, доплентався до дзеркала і перелякано відсахнувся, побачивши власне відображення. Бліде запухле обличчя, закривавлена подряпина на чолі. Спробував зосередитися і пригадати нічні події. Бійка в коридорі, утеча до кімнати, а потім він у гарячці впав на ліжко і заснув просто в одязі, провалився у міцний сон, в якому знову повторилося щойно пережите, тільки уві сні воно було ще більш моторошним, із вологим запахом свіжої крові. Йому стало страшно.

Унизу під вікном заскрипів гравій під чиїмись ногами, було чути голоси, які підіймалися догори, ніби невидимі птахи, і сонце зазирало до кімнати. Мабуть, було вже досить пізно, але його годинник усе ще показував північ, він із переляку забув його вчора накрутити. І ця непевність перебування в якомусь невизначеному часі непокоїла його, підсилена тривожним відчуттям, що він не до кінця знає, що ж відбувалося насправді. Він зібрав усі свої сили і спустився донизу, в серці тихенько ворушилося відчуття провини.

Мати сиділа сама за столом і снідала. Едґар зітхнув із полегшенням, що барона немає і він не мусить бачити ненависне обличчя ворога, в яке вчора влучив його розлючений кулак. Але від цього непевність не зменшилася.

– Доброго ранку, – сказав він, підійшовши до столу.

Мати не відповіла. Вона навіть не підняла на нього очей, а застиглим поглядом роздивлялася краєвид за вікном. Вона була дуже бліда, з колами під очима, а її ніздрі нервово сіпалися, що завжди свідчило про роздратованість. Едґар закусив губу. Це мовчання непокоїло його. Він навіть не знав, чи сильно вчора вкусив барона і чи знає вона про їхню нічну бійку. І ця невідомість мучила його. Але її обличчя було таким застиглим і непорушним, що він навіть не намагався зазирнути їй в очі від страху, що зараз з-під цих опущених повік його обпалить лютим поглядом. Він поводився дуже тихо, намагаючись якомога менше шуміти, обережно підносив до вуст горнятко і ставив його назад, потай позираючи на пальці своєї матері, які дуже нервово обертали ложку, чим видавали стримуваний гнів. Приблизно чверть години він просидів так у напруженому передчутті чогось невідомого, але так нічого й не трапилося. Мати не промовила ні слова. І тепер, коли вона встала з-за столу, так і не зауваживши його присутності, він не знав, що йому робити – залишатися самому чи йти за нею. Урешті він також встав і похнюплено поплентався слідом. Відчуваючи, що таке тупотіння видається смішним, він сповільнив кроки і трохи відстав, а вона, не

звертаючи на нього уваги, прямувала до своєї кімнати. Коли Едґар підійшов до дверей, вони були зачинені.

Що трапилося? Він нічого не розумів. Відчуття впевненості у своїй правоті, яке було таким сильним учора, тепер безслідно зникло. Невже його вчорашній напад на барона був помилкою? І що буде тепер – для нього готується покарання чи нове приниження? Щось має трапитися – він відчував це, щось жахливе, і вже зовсім скоро. Ніби перед грозою, між ними зависла задуха наелектризованого повітря, напруга між двома полюсами, яка неминуче розрядиться блискавкою. І цей тягар передчуття він носив за собою протягом чотирьох самотніх годин, тиняючись із кімнати в кімнату, аж поки його тендітні дитячі плечі не опустились від цієї важкої невидимої ноші і він вийшов обідати, уже готовий скоритися.

– Доброго дня, – знову привітався він, щоб розірвати це нестерпне мовчання, жахливе і загрозливе, яке тяжіло над ним, ніби чорна хмара.

Мати знову не відповіла і подивилася кудись у простір над його головою. Із ще більшим жахом Едґар відчув, що нею керує незнаний йому досі гнів, обдуманий і зосереджений, з таким він досі не стикався. Досі вона сварила його під впливом миттєвих емоцій чи роздратування, яке швидко минало і завершувалося посмішкою пробачення. Але цього разу він відчував, що зачепив у ній якесь дуже сильне почуття, заховане надто глибоко, і тепер сам злякався цієї так необережно пробудженої ним сили. Він майже не міг їсти. У горлі застряг сухий клубок, який заважав дихати. Але мати, здається, нічого цього не помічала. Тільки в самому кінці трапези, встаючи з-за столу, вона ніби між іншим сказала йому:

– Після обіду піднімися будь ласка нагору, Едґаре. Я мушу поговорити з тобою.

Це не прозвучало як погроза, але було вимовлено крижаним тоном, і від цих слів у нього мурашки поповзли по спині й стало холодно, ніби на шию хтось одягнув залізний ланцюг. Його непокору знищили і затоптали. Мовчки, ніби побитий пес, він пішов слідом за нею до кімнати.

Вона продовжила його муки, бо почала розмову з кількахвилинного мовчання. У цей момент він особливо чітко почув цокання годинника, сміх дитини десь надворі, удари власного серця. Але й вона, мабуть, була не дуже впевнена в собі, бо повернулася до сина спиною замість дивитися йому в очі.

– Я не хочу говорити з тобою про твою вчорашню поведінку. Те, що ти вчинив, було нечувано. І я відчуваю тільки глибокий сором, коли згадую це. За наслідки відповідаєш тільки ти. Тепер я просто хочу сказати, що це востаннє тобі дозволялося бути серед дорослих. Я сьогодні написала твоєму батькові, що тобі потрібен вихователь або слід віддати тебе в пансіон, щоб навчити пристойно поводитися. Я не хочу більше мучитися з тобою.

Едґар стояв із опущеною головою. Він відчував, що це був лише вступ, погроза, і очікував на справжнє покарання.

– Ти негайно перепросиш у барона.

Едґар здригнувся і хотів щось сказати, але вона не дала себе перебити.

– Барон поїхав сьогодні, але ти напишеш йому листа, якого я тобі продиктую.

Едґар знову ворухнувся, але мати була невблаганна.

– Ніяких заперечень. Візьми папір, чорнило і сідай за стіл.

Едґар подивився на неї. В її очах була залізна впевненість прийнятого рішення. Такою непохитною і впевненою він не бачив свою матір ще ніколи. Йому стало страшно. Він сів, узяв папір і опустив голову низько над столом.

– Угорі дата. Написав? Пропускаєш один рядок і пишеш звертання. Покажи! Добре. "Шановний пане бароне!" Знак оклику. Пропусти ще один рядок. "На мій превеликий жаль, я занадто пізно довідався про ваш від'їзд із Земмерінґа". Земмерінґ із двома "м". "Тому змушений зробити письмово те, що збирався сказати Вам особисто, а саме..." Швидше, ти не мусиш писати каліграфічно! "...а саме попросити у Вас пробачення за свою вчорашню поведінку. Як уже, напевно, казала Вам моя мати, я все ще одужую після важкої хвороби, і цим пояснюється моя дратівливість. Я схильний усе перебільшувати і згодом часто про це шкодую..."

Зігнута над столом спина раптом випросталася. Едґар подивився на матір – у ньому знову прокинулася впертість.

– Цього я не буду писати, це неправда!

– Едґаре!

У її голосі звучала погроза.

– Це неправда. Я не зробив нічого, про що мав би шкодувати. Я не зробив нічого поганого, за що мав би перепрошувати. Я тільки прибіг тобі на допомогу, бо ти кликала!

Її губи побіліли, ніздрі напружилися.

– Я кликала на допомогу? Ти збожеволів!

Едґар розізлився. Він різко підскочив на рівні ноги.

– Так, ти кричала про допомогу. У коридорі. Учора вночі, коли він схопив тебе. Ти кричала: "Пустіть мене! Пустіть!" Це було так голосно, що я почув аж у кімнаті.

– Ти брешеш. Я не була з бароном у коридорі. Він відпровадив мене лише до сходів…

Серце Едґара забилося сильніше від цієї безсоромної брехні. Йому перехопило подих, і він уп'явся в неї блискучими очима.

– Ти… не була з ним у коридорі? І він… він не тримав тебе за талію? Не тягнув за собою силою?

Вона засміялася. Це був холодний сухий сміх.

– Це тобі наснилося.

Цього хлопцеві було вже забагато. Він давно знав, що дорослі часом кажуть неправду, вигадують дрібні неймовірні виправдання для себе і говорять хитрими двозначними реченнями. Але така відверта і нахабна брехня просто в обличчя вивела його з рівноваги.

– А ця ґуля на лобі мені теж наснилася?

– Хто знає, з ким ти міг побитися. Але я не збираюся вести з тобою дискусій. Ти маєш слухатися, от і все. Сідай і пиши!

Вона була дуже бліда і з останніх сил намагалася не втратити рівноваги.

Але в Едґара всередині в цей момент щось зламалося, згасла остання іскра довіри. Усе в ньому пручалося і відмовлялося вірити, що правду можна просто так затоптати ногою, ніби запалений сірник. У

нього всередині все стиснулося, він перетворився на крижаний та колючий клубок злості і сказав:

– Отже, мені все наснилося? Те, що відбувалося у коридорі, і ця ґуля? І те, як ви вчора прогулювалися попід ручку в місячному світлі, і те, як він хотів повести тебе на темну бічну стежку? Ти думаєш, я дам зачинити себе в кімнаті, як мала дитина? Ні, я не такий дурний, як ви собі думаєте. Я своє знаю.

І він подивився їй в очі. Її воля зламалася, вона не витримала напруження – дивитися на таке спотворене люттю обличчя власної дитини. І стримуване роздратування прорвалося назовні.

– Ти зараз же напишеш усе, як тобі сказано! Або…

– Або що?… – Його голос прозвучав нахабно і дзвінко.

– Або я відшмагаю тебе, як малу дитину.

Едґар зробив крок до неї і зі злістю розреготався.

І тут її рука вдарила його в обличчя. Едґар скрикнув. І відреагував, як людина, яка тоне і вже не відчуває нічого, а тільки молотить довкола себе руками, в її вухах гуде, перед очима розливається червоне марево. Так само сліпо замолотив кулаками й він. І відчув, що молотить по чомусь м'якому, почув крик…

Цей крик змусив його отямитися. Він опанував себе і зрозумів, що трапилося: він підняв руку на власну матір. Його охопив жах, сором і панічне бажання втекти звідси світ за очі, провалитися крізь землю, забігти кудись далеко, подалі звідси, від цього погляду. Він кинувся у двері і побіг сходами донизу, вискочив з готелю і помчав вулицею, далеко, ще далі, геть звідси, ніби за ним гналася зграя псів.

Перші висновки

Він добіг аж до лісу, перш ніж зупинився. Його ноги так сильно тремтіли від страху і збудження, що довелося вхопитися за дерево, аби не впасти. Повітря зі свистом виривалося з його грудей. За ним гнався жах від щойно скоєного, цей жах ухопив його за горло і трусив тілом, немов у гарячці. Що йому тепер робити? Куди тікати? Бо вже навіть тут, у лісі, зовсім поряд, за чверть години ходи від готелю, його охопило відчуття покинутості. Відтоді, як він залишився сам, без допомоги, усе раптом почало здаватися іншим, ворожим і ненависним. Дерева, які ще вчора по-братньому шелестіли довкола, раптом зійшлися у непролазні хащі, з яких віяло темрявою і загрозою. А те, що попереду, мабуть, буде ще більш чужим і незнаним. Ця самотність у великому незнайомому світі викликала у нього відчуття непритомності. Ні, він ще не міг витримати цього, ще не міг залишитися з цим сам на сам. Але до кого йому тепер бігти? Свого батька він боявся, той був дуже дратівливим, замкнутим у собі, батько відразу ж відішле його назад до матері. А назад він не хотів, краще вже спробувати свої сили у ворожому і незнаному світі. Йому здавалося, що він більше ніколи не зможе дивитися в обличчя своєї матері без того, щоб не згадувати, як накинувся на неї з кулаками.

І тут він згадав про свою бабусю, цю стареньку, доброзичливу і привітну жінку, яка розпещувала його з раннього дитинства. Вона завжди захищала його і ставала на бік онука, коли тому загрожувало покарання або несправедливе поводження. Едґар хотів би заховатися у неї, в Бадені, перечекати, поки минеться перший батьківський гнів, написати звідти листа батькам і перепросити. Протягом цих п'ятнадцяти хвилин на самоті він уже відчув себе настільки безпорадно зі своєю недосвідченістю у великому незнаному світі, що прокляв гордість, яку викликав у ньому підступний чужий чоловік своїми брехливими словами. Тепер він уже хотів знову бути дитиною, такою, як раніше, слухняною, терплячою, позбавленою невиправданих амбіцій, усю сміховинність яких він тепер добре усвідомлював.

Але як дістатися до Бадена? Як проїхати через усю країну? Він гарячково схопився за своє невеличке шкіряне портмоне, яке завжди носив із собою. На щастя, у ньому все ще лежала новенька монета у двадцять крон, яку йому подарували на день народження. Він досі так і не наважився витратити її. Але майже щодня перевіряв, чи лежить вона ще у гаманці, оглядав її, відчував себе багатим і з вдячною ніжністю полірував метал хустинкою до блиску, аж поки монета не починала світитися, як маленьке сонце. Але – і ця раптова думка злякала його – чи вистачить цього? Він уже стільки разів у своєму житті їздив залізницею, жодного разу не замислившись над тим, що за це треба платити, не кажучи вже про те, скільки саме це коштує, – одну крону чи сто. Уперше хлопець відчув, що в житті є чимало такого, над чим він ніколи не замислювався, що всі речі, які його оточували, потрапляли йому в руки, якими він бавився, мали ще якусь особливу, власну вартість та вагу. Ще годину тому він удавав із себе досвідченого і впевненого у собі, але тепер відчував, що обминув увагою тисячі таємниць і питань, і тепер йому було соромно за те, що його вбогої життєвої мудрості не вистачило навіть для того, щоб переступити перший поріг самостійного життя. Він почувався все розгубленішим, і його кроки в напрямку залізничної станції ставали все меншими і невпевненішими. Як часто він мріяв про цю втечу, про те, як вирветься в доросле життя і стане цісарем, королем, солдатом або поетом. А тепер він злякано дивився на невеличку світлу будівлю вокзалу і думав тільки про те, чи вистачить його двадцяти крон на подорож до бабці. Рейки блищали і вели далеко, кудись за горизонт, вокзал був порожнім і позбавленим ознак життя. Едґар несміливо підійшов до віконечка каси і пошепки, щоб ніхто більше його не почув, запитав, скільки коштує квиток до Бадена. З-за темного віконечка на нього глянуло здивоване обличчя касира і його очі осміхнулися несміливому хлопцеві.

– Повний квиток?

– Так, – відповів Едґар.

У його голосі не було й тіні гордості, а тільки страх, що ціна може виявитися надто високою.

– Шість крон!

– Прошу!

Він із полегкістю простягнув касирові відполіровану монету, здача дзенькнула на тарілці, й Едґар знову відчув себе дуже багатим, бо у нього в руці був шматок картону, який давав йому свободу, а в гаманці звучала приглушена музика срібних монет.

У розкладі він прочитав, що потяг прибуде через двадцять хвилин. Едґар сів чекати в куточку. Кілька пасажирів без діла тинялися по перону. Але йому було неспокійно: здавалося, що кожен із них підозріло поглядає на нього і дивується, чому він такий юний, а вже подорожує сам. Хлопцеві здавалося, що про його втечу й провину можна прочитати в нього на чолі. Він зітхнув із полегшенням, аж коли почув, як наближається гуркіт поїзда, який вивезе його у далекий світ. Сідаючи в поїзд, зауважив, що купив квиток у третій клас. Досі він їздив тільки першим класом, тож знову відчув, як змінилося щось у його житті, відчув, що існують відмінності, які він давніше не зауважував. Досі його попутниками бували зовсім інші люди. Тепер поряд опинилися кілька італійських робітників із мозолястими руками і хрипкими голосами, вони тримали в руках лопати і кирки, їхні погляди були сумними й погаслими. Мабуть, вони їхали з важкої роботи, бо деякі з них спали просто в поїзді, з відкритими ротами, схиливши голови на тверде брудне дерево лавки. "Вони працювали, щоб заробити грошей", – подумав Едґар. Але не міг собі уявити, скільки саме вони заробляють. Раптом він усвідомив, що гроші є не завжди і їх треба заробляти. Уперше в житті він чітко усвідомив, що завжди ставився до свого заможного існування як до чогось само собою зрозумілого, а насправді, зовсім поряд із ним, куди не глянь, праворуч чи ліворуч, існують глибокі й темні прірви злиднів, яких він ніколи не помічав. Раптом він замислився над тим, що значить мати професію і покликання, і про те, що його життя з усіх боків оточене

незбагненними і досі не зауважуваними таємницями. Протягом цієї однієї години самостійного життя Едґар дуже багато всього зрозумів і навчився. Багато що побачив у вагоні свого потяга із вікнами, за якими була свобода. І поволі у його відчуття страху почало закрадатися щось інше, це ще не було щастя, але захоплення багатогранністю життя. Він щомиті відчував, що втік зі страху і боягузтва, але одночасно ця втеча стала його першим цілковито самостійним учинком, завдяки якому він торкнувся справжнього життя, побачив речі, які досі проходили повз його увагу непоміченими. Уперше він здивував власних батьків, так само як світ тепер дивував його. Його погляд із вікна вже був не таким, як досі. Уперше йому здавалося, що він бачить дійсність, з якої впали всі покрови, і можна роздивитися справжню суть речей, потаємні сторони їхнього внутрішнього життя. Будівлі швидко пропливали за вікном, ніби їх здував вітер, і Едґар думав про людей, які живуть у цих будинках, про те, бідні вони чи багаті, щасливі чи нещасні, чи вони також прагнуть знати все про цей світ, так само, як і він, Едґар, чи живуть там діти, і чи ці діти теж, як і він сам, досі тільки бавилися і не жили по-справжньому. Залізничники, які стояли на платформах і махали прапорцями, вперше не здалися йому, як це завжди бувало раніше, бездушними істотами, тупими виконавцями, мертвими іграшками. Тепер він розумів, що вони не випадково опинилися на своєму місці, що так склалася їхня доля, так закінчилася їхня битва із життям за право на існування. Поїзд їхав усе швидше і почав спускатися з гірських серпантинів у долину, гори ставали все пологішими, все більше віддалялися, і ось вони виїхали на рівнину. Едґар востаннє озирнувся і побачив лише сині тіні гір, далекі та недосяжні, і йому здалося, що там, де гори повільно розчиняються у туманному небі, лежить його власне дитинство.

Тривожна темрява

Але коли потяг доїхав до Бадена і Едґар опинився сам-один на пероні, де вже запалили ліхтарі, а вдалині засвітилися зелені й червоні сигнальні вогні, він раптом злякався наближення ночі. Удень він ще відчував себе впевнено на заповнених людьми вулицях, вздовж яких можна було просто гуляти, роздивлятися вітрини або ж відпочити на

лавці. Але що буде з ним, коли люди порозходяться по своїх домівках, де кожен порозмовляє зі своїми домашніми, ляже у тепле ліжко і спокійно засне, а він залишиться наодинці зі своїм почуттям провини, самотній, у чужому місті. Єдине, чого йому тепер хотілося, – це якомога швидше знову мати дах над головою і не стояти більше просто неба.

Він швидко пішов добре знайомою дорогою, не роззираючись по боках, аж поки не дійшов до вілли своєї бабці. Будинок був розташований на гарній широкій вулиці, але, обвитий хмелем і плющем, не стояв при дорозі, виставлений напоказ, а заховався у тіні добре доглянутого саду. Досконала біла старовинна будівля привітно виглядала з-поміж дерев. Едґар продерся крізь ґрати загорожі, ніби чужинець. Усередині все було нерухоме, вікна були зачинені: напевно, прийшли гості і всі сиділи за будинком, у саду. Він уже майже доторкнувся до холодної клямки, як раптом завмер на місці: здійснити те, що він протягом останніх двох годин вважав таким простим і звичним, видалося йому геть неможливим. Як він має зайти, привітатися, витримати усі ці питання бабусі, відповідати на них? Як витримати цей перший момент, цей погляд, під яким він буде змушений зізнатися, що втік від матері? І як пояснити свій жахливий учинок, що його він уже й сам не розумів? Усередині будинку скрипнули двері. І раптом його охопив страх, що зараз хтось вийде надвір, і Едґар пішов далі по вулиці, сам не знаючи, куди прямує.

Він зупинився біля парку, бо йому здавалося, що там буде темно й безлюдно. Там він нарешті зможе сісти і вперше за довгий час спокійно подумати, щоб вирішити, що робити далі. Він несміливо зайшов до парку. Попереду нього, на алеї, горіли ліхтарі і підсвічували молоді листки дерев, надавали їм таємничого і прозоро-водянистого блиску. Але в глибині парку, за пагорбом, з якого йому доведеться спуститися, залягла глибока, безспросвітна, майже густа чорна темрява ранньої весняної ночі. Едґар пройшов повз кількох людей, які сиділи на лавках під ліхтарями і розмовляли або читали. Він хотів залишитися на самоті. Та навіть у моторошній темряві неосвітлених алей було неспокійно. Повітря було насичене таємничими шелестами і шепотами,

перемішаними з подихом вітру, який ворушив тендітне листя, із шарудінням віддалених кроків, притишеними голосами, якимись приглушеними млосними звуками, одночасно людськими і тваринними, звуками неспокійного сну природи. Це був небезпечний неспокій, таємничий і стриманий, він лякав і дихав, він стугонів десь під землею – і все це, мабуть, було пов'язане лише із настанням весни, але бідний хлопець страшенно налякався.

Він сів на одну з лавок, зіщулившись, дивився у загрозливу темряву і думав, що має казати бабусі. Але думки розбігалися, він не встигав зловити їх і мимоволі все уважніше вслухався у приглушені звуки, містичні голоси темряви. Якою страшною була ця темрява, якою тривожною і якою все ж таки таємниче гарною! І не має значення, хто саме перемішував усе це між собою цієї ночі, як і те, чиї саме голоси він чув – тваринні, людські чи тільки шарудіння примарної руки вітру із усіма його порипуваннями і шурхотіннями, стрекотаннями і зваблюваннями. Едґар дослухався. Це був вітер, який неспокійно гуляв між деревами, але також і люди, – тепер він чітко їх бачив, парочки, які піднімалися сюди знизу, з яскраво освітлених міських вулиць і наповнювали темряву своєю загадковою присутністю. Чого вони хотіли? Він не міг збагнути. Вони не розмовляли одне з одним, бо він не чув голосів, тільки кроки і неспокійне шарудіння гравію під їхніми ногами. То в одному, то в іншому місці у світлі ліхтаря виринали їхні постаті, проходили повз і зникали, завжди тісно притиснуті одна до одної, так, як він бачив тоді свою матір із бароном. Знову ця таємниця, велика, блискуча і страшна таємниця, і тут йому не втекти від неї. Раптом десь зовсім близько він почув кроки і приглушений сміх. Йому стало страшно, що його побачать тут, і він ще глибше втиснувся у лавку, намагаючись розчинитися у мороці. Але парочка, яка вийшла з темряви, не побачила його. Вони пройшли повз, тісно притулившись одне до одного, і Едґар уже хотів зітхнути з полегшенням, аж тут їхні кроки раптом сповільнилися і вони зупинилися майже біля самої лавки, на якій він сидів. Притиснулися одне до одного обличчями, але Едґарові мало що було видно, він почув тільки, як голосно застогнала жінка, а чоловік гарячково і збуджено зашепотів їй щось на вухо. І до страху малого

домішалося якесь млосне передчуття. Парочка постояла поряд десь із хвилину, а потім під їхніми ногами знову зашарудів гравій, і вони розтанули у темряві.

Едґар здригнувся. Тепер кров рухалася у нього в жилах швидше, ніж раніше. І раптом він відчув себе нестерпно самотнім у цій тривожній темряві. Йому захотілося почути чийсь привітний голос, обійняти когось, опинитися в освітленій кімнаті, серед людей, яких він любить. Йому здалося, що вся загрозлива темрява цієї тривожної ночі влилася йому в груди і розпирала його зсередини.

Він зірвався з місця. Додому, швидше додому, у теплу і світлу кімнату, до людей. Що такого страшного можуть йому зробити? Відтоді, як відчув себе на самоті з цією темрявою, він більше не боявся нічого – ні докорів, ні побоїв.

Не тямлячи себе Едґар біг уперед, аж поки знову не опинився біля вілли, а його рука лягла на клямку. Він бачив, як світло пробивається крізь зелень листя, малював собі в уяві за кожним із цих вікон знайому кімнату і близьких людей. Він відчув себе щасливим уже від самої близькості до цього всього, від заспокійливого відчуття, що він поряд із найдорожчими людьми. І він ще трохи повагався тільки для того, аби сповна насолодитися цим приємним передчуттям.

І тут ззаду почувся переляканий крик:

– Едґар! Ти тут!

Бабусина покоївка помітила його, кинулася до нього і схопила за руку. Усередині будинку повідчинялися двері, на нього з гавкотом вискочив пес, усі вийшли надвір з ліхтарями, він почув, як наближаються радісні і злякані вигуки, веселий гамір і тупання ніг, побачив і впізнав своїх рідних. Попереду йшла бабуся з простягнутими до нього обіймами, а за нею – йому здалося, що він марить, – його мати.

Заплаканий і зворушений, він стояв і тремтів посеред цього бурхливого вибуху ніжності, не знаючи, що йому робити, що казати і чого більше в його відчуттях: страху чи щастя.

Останній сон

Усе було так: його вже давно шукали і чекали. Мати, попри свій гнів, налякалася, коли малий так несподівано зник, і підняла на ноги весь Земмерінґ. Усі вже були страшенно перелякані і висловлювали найстрашніші побоювання, аж тут хтось приніс звістку, що якийсь чоловік близько третьої бачив хлопця на вокзалі, коли той купував квиток до Бадена. Мати не роздумуючи поїхала слідом за сином. Телеграми бабусі до Бадена і батькові до Відня встигли ще швидше за неї і викликали неабияке хвилювання, тож уже протягом двох годин усі в паніці бігали і шукали втікача.

І ось тепер його тримали міцно, але обережно, щоб не завдавати болю. Сповнені прихованого тріумфу родичі завели втікача до вітальні, і як не дивно, він бачив у їхніх очах тільки любов і майже не чув докорів, які щедро сипалися на його голову. Але навіть ця імітація гніву тривала лише коротку мить. А тоді бабуся знову обійняла його у сльозах, і ніхто вже не згадував про його провину, і він відчув себе просто чудово, оточений дбайливою опікою. Покоївка переодягнула його в тепліші речі, бабуся запитала, чи голодний він і чи хотів би чогось особливого, кожен намагався догодити чимось, а коли помітили, що він почувається ніяково від цього, то дали йому спокій. Він відчував неймовірну насолоду від можливості знову відчути себе дитиною, і йому було соромно за свої самовпевнені спроби протягом останніх днів відмовитися від цього і проміняти на оманливе задоволення самотності.

У кімнаті поряд задзвенів телефон. Хлопець почув голос матері: "Едґар… повернувся… їдь сюди… останнім поїздом", – і він здивувався, що мати не накричала на нього, а тільки обійняла і дивно подивилася в очі. Каяття давалося взнаки все відчутніше, йому все більше хотілося уникнути турбот бабусі і тітки, залишитися з мамою наодинці і

перепросити у неї, підійти до неї і покірно, на самоті, сказати, що він знову буде дитиною і буде слухатися її в усьому. Але щойно він піднявся з місця, як бабуся відразу ж злякано запитала:

– Куди ти зібрався?

І він присоромлено зупинився. Вони лякалися кожного його руху. Він примусив усіх хвилюватися, і тепер вони побоюються, щоб він знову не втік. І як пояснити, що з них усіх він найбільше шкодує про цю втечу!

Стіл було накрито, і перед ним поставили нашвидкуруч приготовану вечерю. Бабця і покоївка мовчки сиділи поряд і не спускали з нього очей. Від їхньої близькості йому стало тепло й спокійно. Непокоїло лише те, що в кімнаті не було матері. Якби вона знала, як йому соромно, вона обов'язково прийшла б!

У цей момент на вулиці біля будинку зупинився екіпаж. Усі так різко позривалися зі своїх місць, що Едґар занепокоївся. Бабуся вийшла надвір, звідти почулися голоси, і він зрозумів, що це приїхав його батько. Едґар раптом знову відчув себе невпевнено, коли побачив, що залишився сам у кімнаті, тепер навіть ця нетривала самотність створювала йому дискомфорт. Батько був єдиною людиною, суворості якої побоювався Едґар. Хлопець уважно дослухався до того, що відбувається надворі, батько, здається, був збудженим, говорив голосно і роздратовано. Бабуся й мати заспокоювали його, намагалися настроїти м'якше. Але голос батька залишався суворим, поки він рішучими кроками попростував до будинку; кроки все наближалися і наближалися, їх чути було вже у сусідній кімнаті, потім перед самими дверима, і ось нарешті двері відчинилися.

Батько був дуже високим. Едґар завжди відчував себе страшенно маленьким поряд із ним, а особливо тепер, коли той так різко відчинив двері і було видно, що він знервований.

– Що ти собі думаєш, ти, неслухняний хлопчисько? Як тобі взагалі спала на думку така дурниця – тікати геть? Тобі не соромно – так налякати свою матір?

Його голос був суворий, а руки жваво жестикулювали. За ним навшпиньки прокралася до кімнати мама. Її обличчя залишалося в тіні, і його не було видно.

Едґар не відповів. Він відчував, що має виправдуватися, але не знав, як йому тепер розповісти, що його обдурили й побили. Чи зрозуміє його батько?

– Ну, чого ти мовчиш? Що трапилося? Ти повинен розповісти все! Що тобі не сподобалося? Коли людина тікає, вона мусить мати для цього якусь причину! Хтось тебе образив?

Едґар мовчав. Спогади про те, що трапилося, примусили його знову відчути лють, і він уже хотів поскаржитися батькові. Але тут побачив, – і від цього його серце мало не зупинилося, – як мати за спиною батька подає йому дивні знаки. Знаки, яких він спершу не зрозумів. Але тепер вона дивилася на нього, і в її погляді було благання. Вона мовчки прикладала до губ пальця – просила не видавати її.

Він відчув, як усе його тіло заливає тепла хвиля щастя. Едґар зрозумів, що мама просить його зберегти таємницю, що на його маленьких дитячих губах тепер опинилася її доля. І його охопила шалена гордість за те, що вона довіряє йому, він відчув у собі мужність пожертвувати собою, відчув бажання зробити свою провину ще більшою, щоб продемонструвати, що він уже справжній чоловік. Він зібрався і сказав:

– Ні, ні… ніякої причини не було. Мама була дуже доброю до мене, але я не слухався і погано поводився, а потім злякався покарання і втік.

Батько подивився на нього здивовано. Він сподівався чого завгодно, але не такого зізнання. Його гнів було обеззброєно.

– Ну, добре, якщо тобі прикро за власний вчинок, то це вже не так погано. У такому разі я не хотів би сьогодні більше про це говорити. Сподіваюся, надалі твої вчинки будуть більш обдуманими і таке не повториться!

Батько зупинився й уважно подивився на сина. Його голос пом'якшав.

– Ти такий блідий. Але мені здається, що ти сильно подорослішав. Сподіваюся, більше не робитимеш таких дитячих витівок. Ти вже справді не дитина і маєш поводитися належним чином!

Але Едґар увесь цей час не зводив очей з матері. Йому здавалося, що в її погляді світиться щось особливе. Чи, може, це просто відблиск полум'я в каміні? Але ні, її очі справді були вологі й блищали, а змовницька усмішка мовчки дякувала йому. Його відіслали спати, але він не сумував, що залишився сам. Йому було про що подумати, адже останнім часом так багато всього трапилося. Увесь біль останніх днів розтанув перед сильним почуттям від пережитої вперше в житті справжньої пригоди, і він був щасливий у передчутті майбутніх пригод. Надворі у темряві ночі шаруділи листям дерева, але це більше його не лякало. Він утратив нетерплячку пізнати справжнє життя відтоді, як довідався, яким багатоманітним воно насправді є. Йому здавалося, що сьогодні він уперше побачив життя в усій його оголеності, без численних вигадок, якими годують дітей, ховаючи неприємні сторони дійсності, побачив життя у всій його млосній, небезпечній красі. Він і не думав раніше, що бувають дні, настільки насичені несподіваними переходами від розпачу до радості, і його тішило, що попереду в нього ще багато таких днів, що ціле довге життя чекає на нього, аби відкрити перед ним свою таємницю. Він уперше зітнувся з такою неймовірною різнобарвністю дійсності, уперше, як йому здалося, зрозумів сутність людської натури, те, що люди потрібні одне одному, навіть коли їм

здається, що вони вороги, і що це неймовірно солодке відчуття, коли тебе люблять. Він не міг ні про що і ні про кого думати з ненавистю, ні про що не шкодував і навіть до барона, цього ворога, цього звабника, не відчував більше ненависті, бо саме барон відчинив йому двері у світ нових почуттів.

Йому було солодко і приємно у темряві від усіх цих думок, які поволі перемішувалися з фантазіями, і він потроху засинав. Тут йому здалося, що раптом відчинилися двері і хтось тихо зайшов. Йому не вірилося, що це правда, та й очі його вже занадто злипалися від сну, щоб розплющувати їх. Але він відчув на щоці чийсь подих, теплий і приємний, він знав, що це мати схилилася над ним, цілує і гладить його по голові. Він насолоджувався її поцілунками і її сльозами, поцілував її у відповідь і зрозумів, що це примирення і подяка за його мовчання. Аж через багато років він збагнув, що ці мовчазні сльози були ще й особливою обіцянкою жінки на порозі старіння, обіцянкою, що відтепер вона належатиме тільки йому, тільки своїй дитині, що вона відмовляється від пригод, прощається з надією на палку пристрасть. Він не знав, що і вона була вдячна йому за порятунок від небезпечної пригоди і цими обіймами передала йому солодкаво-гірку ношу любові, ніби спадок для його майбутнього життя. Усе це хлопець тоді ще не розумів, але відчував, як приємно, коли тебе так люблять, і що ця любов якось пов'язує його з тією найбільшою у світі таємницею.

Коли мати забрала свою руку і її губи вже не цілували його, а сукня відшелестіла і зачинилися двері, на його вустах усе ще залишалось відчуття тепла. І його охопило бажання ще не раз відчути доторк таких теплих губ і такі ж ніжні обійми, хоча це віще передчуття такої бажаної і пекучої таємниці було вже затулене тінню сну. Ще раз перед ним кольоровими плямами пронеслися всі події останніх годин, ще раз спокусливо розкрилася перед ним книга його юності. І малий заснув. Так почався для нього глибший сон – сон його життя.